Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XII, Seria II-a, Nr. 2255 — 4 PAGINI — 20 BANI — Joi 2 august 1956

Furnalul de 700 m.c. de la Hunedoara a fost dat în exploatare

Zorii zilei de 1 august sînt cei ai marelui examen pe care-l dau constructorii din Hunedoara. Se va aprinde focul în noul furnal de 700 m.c.

La ora 7,34 a plecat ultima încărcătură a schimbului de la gura furnalului. Se fac ultimele pregătiri. Încărcarea furnalului a fost începută cu o zi în urmă.

— La ora 14 se va aprinde focul?

Furnalul este încărcat. Toți se grăbesc la gura marelui furnal să vadă evenimentul.

Alături de constructori și furnaliști au venit reprezentanți ai partidului, oaspeți din ministerul de resort, ingineri și tehnicieni.

În sfîrșit, la ora 16, răsună comanda: sîntem gata! Maistrul Petrică Petre își îndeamnă copiii — pe Elena și Vasile — amîndoi pionieri care se găsesc pe marginea rinei pentru a aprinde chibritul.

Petrică Petre, laureat al Premiului de Stat, a muncit la furnal de la temelie și pînă la ridicarea lui, alături de întreaga familie de bravi constructori.

Orele 16,04 minute. O flacără galbenă de chibrit tremură în mîna micuței Elena. Toți simt emoția pionierei a cărei față s-a îmbujorat, căpătînd în obraji aproape culoarea cravatei ce o poartă la gît.

O clipă doar și apoi de la flacăra jucăușe a chibritului, primul furnalist Victor Pall preia focul. Aparatul de filmat îl surprinde pe Victor Pall în mersu-i triumfal către gura de scurgere a fontei din furnal. Vestitul furnalist introduce torța în furnal. Aplauze izbucnesc crescînd și acoperă zgomotele turbosuflantelor. Toți se îmbrățișează, se felicită. Pe chipul unora au apărut lacrimi de bucurie. Flacăra din cel mai mare furnal al țării a fost aprinsă! Acum se așteaptă prima șarjă.

★

La construcția acestui furnal, unde un aport deosebit l-a dat tineretul, se pot cita numele inginerului Moldovan Emil, zidăriței șamotoare Aurica Năzdrăvan, Maria Petruț, excavatoristă, Radu Ștefan, Scîntee Dumitru și mulți alții care în momentul de față s-au dus să lucreze la Uzina Cocsochimică, la noua oțelărie și la alte noi agregate în construcție la Hunedoara.

Vă felicităm, dragi constructori, pentru măreața voastră realizare ce o închinați zilei de 23 August!

Iar furnaliștilor care vor stăpîni acest modern și automatizat furnal, le urăm mult spor în obținerea a cît mai multe și frumoase victorii în muncă.

Izbînda constructorilor de la Hunedoara s-o purtați dragi furnaliști ca o pildă vie în munca voastră.

PANIȘ ANATOLIE
EUG. STRIKBERGER

Cinste constructorilor fruntași

Inginer EMIL MOLDOVAN șef de sector

STAN PETRE responsabil de brigadă de lăcătuși

A. NAZDRAVAN zidar șamotor

TRAIAN CURSAN instalator

GHEORGHE GALL șofer la complexul 1

AL GHEDEON șef sector la montaj 1

SECRETUL „muncii tinerești"

INTR-O discuție „neoficială" purtată la sediul comitetului orășenesc în perioada dinaintea Congresului U.T.M. tov. Zaharia Petre, membru în comitetul U.T.M. de la fabrica de radiatoare din Regiunea Stalin, a aflat că utemiștii de la uzinele „Steagul roșu" pregătesc în cinstea Congresului U.T.M. 5 autocamioane pe care le vor lucra în întregime în timpul liber din materiale economisite. A doua zi le-a transmis vestea și celorlalți băieți din atelier. Iată însă că această știre, spusă într-o doară, a avut darul să-i impresioneze pe utemiști. Tinerii știau că fabrica lor furnizează radiatoare pentru autocamioane. Mai știau că în această direcție cei de la „Steagul roșu" n-au de unde face economii. Și atunci li s-a părut firesc tuturor să lucreze ei radiatoarele, tot din economii și tot în timpul liber. Pînă aci lucrurile par a fi normale. O inițiativă lăudabilă, dar oarecum obișnuită. Noutatea constă în altceva. Unul dintre băieți a avut următoarea idee:

— Să nu spunem la nimeni, să le lucrăm, și cînd or fi gata...

Utemiștii de la fabrica de radiatoare au meșterit cîteva după-amiezi și duminici, n-au discutat cu nimeni, se fereau de toată lumea și în mare taină au terminat radiatoarele. Atunci au cerut directorului mașina, (taina fusese dată în vileag de unul din lucrători care din „curiozitate" l-a urmărit într-o zi pe băieți) și au telefonat celor de la „Steagul roșu" că vin... așa... în vizită la ei. Încărcați într-un autocamion al cărui spațiu era ocupat în mai mare măsură de utemiști decît de radiatoare au pornit spre „Steagul roșu". Nu lipseau nici florile, nici steagurile, iar despre acordeonul care a cîntat întruna tot timpul reușind să acopere chiar și glasurile tinerilor, nici nu merită să mai vorbim. La „Steagul roșu" au fost primiți la început cu curiozitate, dar curînd au urmat explozii de entuziasm...

Cum s-a stimulat interesul pentru îndeplinirea unui angajament? La fabrica de radiatoare muncesc băieți și fete între 16 și 20 de ani. S-au gîndit să ofere un dar Congresului U.T.M. Au lucrat cu pasiune și radiatoarele au corespuns celor mai înalte exigențe. Procedeul a fost poate copilăresc, dar cît farmec a avut întreaga acțiune! Poate că munca politică desfășurată de ei în cinstea Congresului a avut anumite neajunsuri, dar toată atmosfera creată în jurul acestor radiatoare a avut darul să antreneze pe fiecare utemist; toți au dorit să-și aducă contribuția.

E firesc ca tot ce facem să poarte amprenta tinereții. Fie că învățăm, ori ne distrăm la club, chemăm la întrecere o altă brigadă sau facem sport, la toate intră în joc elanul, fantezia, spontaneitatea, dragostea de viață, atît de caracteristice anilor noștri. Unii înțeleg prin muncă tinerească doar dansuri și reuniuni și își dau interesul ca acestea să fie cît mai des organizate. În schimb întrecerea socialistă se desfășoară rigid, literatură se citește la întîmplare, iar pe terenul de sport n-au mai ieșit de cîteva luni. Alții stau cu brațele încrucișate și întreabă: ce trebuie să facem ca să muncim tinerește? Și unii și ceilalți ar trebui să știe că încă nu s-a descoperit pilula care, odată înghițită, te face să muncești cu inițiativă, creator. Și atunci cine deține secretul muncii tinerești?

...Un comsomolist în trecere prin țara noastră relata cum s-a desfășurat o adunare comsomolistă care-și propusese să discute despre amenajarea unui teren sportiv. Secretarul organizației a deschis adunarea, întrebînd: Sînteți de acord cu ordinea de zi?... Da... Atunci să mergem, lopețile sînt după ușă... Poate că o asemenea înțelegere a adoptării ordinei de zi a fost mai valoroasă decît o întreagă discuție, după cum în alte cazuri o discuție bine organizată asupra unei teme poate duce la rezultate neașteptate.

...Un tovarăș trecut de vîrstă utemistă povestea odată că în anii grei de redresare economică a țării noastre trecînd printr-un orășel din Valea Jiului atenția i-a fost atrasă de un anunț de pe ușa unui sediu al organizației de tineret. Anunțul suna cam așa: sîntem de găsit numai de la ora 10 în sus. În restul timpului muncim la mina... și urma denumirea minei. Ce se întîmplase? La chemarea partidului mulți tineri veneau în mină să-și însușească nobila meserie de miner. Era greu și de multe ori cuvintele singure nu ajungeau în munca de convingere. Atunci activiștii organizației locale de tineret au hotărît să meargă în mină împreună cu tinerii, iar celelalte treburi să le rezolve după șut.

Nici un exemplu nici celălalt nu sînt rețete obligatorii de urmat, însă atît unul cît și altul arată cît de variate pot fi metodele noastre de muncă.

A munci tinerește stă la îndemîna oricui. Secretul constă în a oferi tineretului o mare varietate de activități, organizate pe placul și după dorințele sale. Să punem la baza întrecerii socialiste inventivitate, urmărind zilnic rezultatele, popularizîndu-le într-o formă cît mai atrăgătoare. Să învățăm tinerește cu cinste, să dansăm. Să organizăm mai multe discuții despre viață, despre dragoste și prietenie. Să facem mai puține adunări rigide, neinteresante, și cît mai mult sport și excursii.

Avem toate condițiile să muncim astfel și așa ne cer hotărîrile Congresului U.T.M.

„Scînteia tineretului"

La aria colectiviștilor din Biled

Intr-o pauză, cînd batoza de la aria brigăzii a IV-a de la G.A.C. Biled — Timișoara se muta de la o șiră la alta, oamenii s-au strîns ciorchine în jurul președintelui.

„...Pentru a asigura venituri din ce în ce mai mari se recomandă gospodăriilor colective să lărgească sau să creeze grădini de legume, crescătorii de păsări, stupării, crescătorii de porci, de vaci pentru lapte și alte ramuri de producție..." citește președintele din Rezoluția ședinței plenare a C.C. al P.M.R. din 16—17 iulie a.c.

Aproape la fiecare paragraf se nasc discuții legate de cuvîntul partidului, de realizările gospodăriei, de planurile de perspectivă. Gospodăria colectivă din Biled este milionară: fondul de bază se ridică la peste 1.600.000 lei. O bogăție la obținerea căreia au contribuit și cei 150 tineri din colectivă.

Cîteva cifre sînt suficiente pentru a oglindi puterea economică a gospodăriei, bunăstarea colectiviștilor. Anul acesta gospodăria contractase cu statul valorificarea a 20.000 litri lapte în semestrul I. Pînă acum livrările s-au ridicat la 70.000 litri. O parte din această cantitate provine și de la vacile îngrijite de utemistul Iosif Boroni. După treieriș, cînd toate datoriile către stat vor fi achitate, cînd sămînța va fi pusă de-o parte, colectiviștii vor primi pentru zilele-muncă 80 vagoane grîu. Tinerii care ascultă acum ceea ce citește președintele au contribuit și ei la obținerea acestei bogății.

In pragul adolescenței

Vacanță... Te simți tentat să vorbești despre ștrand și joacă, despre plimbări și sport, despre distracții și excursii, despre deplina împlinire a copilăriei... Nu, cititorule! Astăzi vreau să-ți vorbesc ceva despre acei copii care pășesc pragul adolescenței și fac pasul acesta cu atîta seriozitate încît sînt hotărîți să renunțe la o vacanță.

Nu, n-am greșit asociind noțiunea de copii cu aceea de seriozitate. Foștii elevi ai clasei a VII-a B de la Școala elementară nr. 57 dau dovadă de maturitate, de o adîncă înțelegere a vieții.

Pentru vîrsta lor de 14 ani, problema care li se pune e foarte grea: să hotărască asupra drumului în viață, să aleagă definitiv profesiunea căreia îi vor dedica toate forțele lor. E drept, au fost ajutați: la școală a existat un atelier în care au lucrat cîteva luni avînd la dispoziție o mulțime de mașini și unelte, au vizitat de nenumărate ori fabrica „Electroaparataj", au fost într-o fabrică de cauciuc, într-o țesătorie, într-o fabrică de sticlă. Drumul spre tainele și frumusețile meseriilor le-a fost deschis. Dar asta rezolvă oare problema? Fiecare trebuia să aleagă singur, și fiecare a ales ceea ce i se potrivește mai bine. Ultimul an de școală i-a maturizat, i-a obișnuit să judece calm, chibzuit, să tindă spre împlinirea visurilor celor mai îndrăznețe.

Iată-l pe Tănase Mircea. A terminat cu note bune și foarte bune clasa, a fost fruntaș în atelier. Lui Mircea i-s dragi sculele; ar meșteri toată vremea, ar ciocăni, ar drege... Intr-o zi fierbinte care chema la ștrand, l-am găsit în micul lui atelier de fierărie, înjghebat cu ajutorul tatălui într-o șandrama din curte. Toată energia lui era ațintită asupra lucrului. Produsul — o macara de fîntînă — era aproape gata. Mama — pe care băiatul, la cei abia 14 ani ai lui, a întrecut-o de mult în înălțime — mi-a povestit că nu e prima dată cînd Mircea duce o asemenea treabă la capăt. A cîștigat chiar bani, pe care — minunată mîndrie de copil în pragul adolescenței — s-a ambiționat să-i dea pe toți pentru nevoile casei. Mircea știe că tatei nu-i e ușor să întrețină trei copii și e bucuros că mîinile lui pot produce. Pe lîngă asta, la toamnă va intra în școala profesională de ucenici și va deveni strungar — nu în doi ani, ci, datorită cunoștințelor pe care le are de pe acum, mult mai repede, în șase luni. Atunci, în fiecare zi, din mîinile lui vor ieși piese netede, strălucitoare, perfecte. Va lucra într-un atelier unde sute de băieți ca el se vor întrece pentru titlul de cel mai bun.

Idealul lui Mircea e frumos și-l prețuim cu toții. Ceea ce nu știe toată lumea, e că el nu se oprește aici. Paralel cu descifrarea tainelor meseriei, el vrea să învețe geografie și istorie, literatură și limbi străine. Mircea s-a hotărît să se înscrie la liceul seral. Vă mai mirați oare de ce mama și surioara îl privesc cu atîta dragoste, cu atîta încredere, ca pe o nădejde a familiei?

Elena Podguschi a terminat școala ca fruntașă la învățătură. Dacă dirigința clasei, tovarășa Mariana Stoian, vrea să exemplifice noțiunea de conștiinciozitate, aduce numele ei ca argument. Niciodată, la școală, în pregătirea lecțiilor, nu s-a cunoscut că Elena avea toată gospodăria pe cap, că trebuia să țină locul mamei care era în spital și să aibă grijă de un frățior mai mic. Acum, mama s-a întors și Elenei îi e mai ușor. Adună timpul ca mărgăritarele, boabă cu boabă, clipă cu clipă și se pregătește pentru examene. Elena vrea să muncească, să-și ajute familia, să-și asigure de pe acum independența materială. A îndrăgit telecomunicațiile și, mai mult ca sigur, va reuși la examenele de admitere în școala profesională.

Indrăgostit de telecomunicații e și Wili Tauwinkel. De mic, i-a tot plăcut să născocească. Prin clasa a VI-a — cu asta se mîndrește chiar și bunica — făcea aparate de radio cu galenă pentru prietenii lui. Acum e toată vremea la cercul de telecomunicații de la Palatul Pionierilor și va pleca în expediție pionierească. El vrea să studieze serios telecomunicațiile, să fie tehnician și, mai știi, să facă inovații... Deci, Wili va urma școala medie și se va înscrie apoi la Școala tehnică de telecomunicații. In familia lor de artiști va exista și un tehnician, și încă unul cu aptitudini reale și înnăscute!

Acesta e lucrul care mi s-a părut cel mai frumos, cel mai impresionant, la acești copii: faptul că știu cu precizie și argumentat, de la vîrsta de 14 ani, ce vor face în viață, ce aptitudini și ce îndatoriri au. Dirigința clasei mi-a povestit că, la începutul ultimului an școlar, problema nu era nici pe departe rezolvată. Nehotărîți, copiii soluționau toți problema la fel: „Mergem la liceu teoretic, pe urmă avem timp să ne gîndim". Acum, lucrurile s-au schimbat și cu Dobre Victor, și cu Ion Dumitrescu, și cu Ionescu Ștefan, și cu mulți alții. Unii s-au hotărît să devină strungari, alții mecanici, alții vor urma școala profesională electrotehnică. Din cei 32 elevi ai clasei, 20 și-au ales de pe acum profesiunea și se vor înscrie în toamna acestui an la școli profesionale. Pasul lor peste pragul adolescenței va fi făcut cu chibzuință, cu maturitate.

ILEANA POPOVICI

Tineri brigadieri pe șantiere

„Noi am venit în recunoaștere"

Noii veniți pe șantier stăteau la rînd în fața magaziei pentru haine, așteptînd sa fie strigați pentru a primi echipamentul. Ochi strălucitori se înălțau deasupra capetelor țintind rafturile ticsite cu toate cele necesare brigadierilor.

Numai trei băieți stăteau deoparte fiind, se vede treaba, înzestrați cu destulă răbdare și chibzuință. Așa m-am pomenit în fața lor și nu mai știu bine cum am intrat în vorbă. In momentul acela era judecat aspru unul care-i îndemnase pe vreo cîțiva brigadieri să plece acasă:

— Că aici nu-i așa, că aici nu-i pe dincolo... Face pe nebunu... spunea Tanasi Leonida.

— E un instigator, spunea Zaharia Mihai. Eu cînd am fost la Bicaz am mai văzut d-ăștia. Da' nu-i băgam în seamă.

Se vedea la Zaharia de la o poștă că se simțea dator să îmbărbăteze, să mențină entuziasmul. El, ca fost și viitor brigadier, era dator s-o facă. Și o făcea cu prisosință, cu un surîs mulțumit și plin de făgăduinți.

— Aștia-s oameni care nu știu pe ce lume trăiesc, nu știu nici ei ce vor. Umblă de colo-colo și nicăieri nu-i de ei!

I-am dat dreptate și i-am pus o întrebare reportericească.

— Ce-avem noi de gînd să facem pe șantier? Să muncim. Eu cînd am fost la Bicaz...

Răspunsul lui mi s-a părut complect și am trecut la altă întrebare, la care am primit următorul răspuns:

— Cînd a venit la noi, la Ivești, tovarășul acela de la raion, să ne îndemne să mergem pe șantier, eu am fost din capul locului de acord. Că eu știu cum e pe șantier. Am mai fost și la Bicaz. Ba am început atunci să duc și eu muncă de lămurire cu băieții din sat. Știți cum sînt băieții de la țară, s-au învățat cu satul, cu plugul, cu fetele lor, cu jocul. Nu se prea îndură ei să plece. Și pe urmă vedeți, ei n-au mai fost pe șantiere, și nu știu cum e. Se tem. Am căutat eu să le explic, să le arăt... Merge greu. Ar vrea ei să meargă și nu prea. Numai odată să vadă însă șantierul și pe urmă... Păi eu cînd am fost la Bicaz...

— Ei, da, am încuviințat eu, spune ce-a fost la Bicaz...

— Păi, a fost așa. 70 de oameni am construit un viaduct. Dacă mergeți pe-acolo o să-l vedeți. Și eu o să mă duc să-l mai văd. Poate că ni s-ar fi părut greu dacă n-am fi avut noi ăștia 70 de oameni ambiția să-l facem. Eu atita am vrut: să-l văd gata. Cînd am terminat am plecat acasă. Insă mi-a părut rău mai tîrziu. Mi se deschisese pofta să muncesc pe șantier. D-aia, atunci cînd a venit tovarășul acela eu m-am înscris primul. După mine s-au mai înscris și ăștia doi. Și-atita.

Restul de băieți au zis așa: „Mergeți voi acolo, stați vreo săptămînă, vedeți cum se prezintă situația și dac-o fi bine să vină unul din voi încoace și ne ducem și noi pe șantier". Așa a rămas. Noi, cum s-ar zice, avem din partea lor o misiune de recunoaștere.

Cînd spusese ultima propozițiune, Zaharia zîmbise în așa fel încît să se vadă că înțelegerea dintre ei și cei rămași la Ivești nu-i decît o formalitate. Cine nu știe că pe șantier e bine mai întîi pentru că e spre binele tău și apoi pentru că știi și tu că ai pus o cărămidă la construirea socialismului? „Acasă ce faci? Tai frunză la cîini" — asta-i părerea lui Zaharia Mihai. In privința tăiatului frunzei, s-ar putea să n-aibă dreptate. Dar nu asta-i important. Cert e că tinerii se simt chemați pe șantiere. Și poate că într-un alt articol veți afla că din Ivești raionul Liești, regiunea Galați, a mai plecat un lot de tineri brigadieri.

M. CARANFIL

La odihnă

Vedere din stațiunea climaterică Tușnad-Băi unde oamenii muncii își petrec zile de odihnă.

Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Romîne

BUCUREȘTI

Vă mulțumim din toată inima dv. și întregului popor romîn frate pentru felicitările cordiale și urările trimise poporului polonez de ziua sărbătorii naționale a renașterii Poloniei. Noi vă asigurăm că poporul polonez tinde și va tinde și în viitor spre întărirea continuă și dezvoltarea relațiilor frățești și prietenești și spre o colaborare strînsă cu poporul romîn în interesul ambelor popoare pentru întărirea unității țărilor socialismului și întărirea păcii în toată lumea.

Urăm poporului romîn succese continue în opera construirii socialismului și a înfloririi Republicii Populare Romîne.

Consiliul de Stat al Republicii Populare Polone.

Consiliul de Miniștri al Republicii Populare Polone.

Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Unit Polonez.

După naționalizarea Canalului de Suez

Implicații și consecințe

Faimoasele orologii din Turnurile Londrei au bătut de șapte ori miezul nopții de cînd președintele Nasser a anunțat joia trecută la Alexandria hotărîrea Egiptului de a proceda imediat la naționalizarea Canalului de Suez. In toate aceste șapte nopți, cele 12 lovituri de orologiu au găsit pe conducătorii diplomației engleze întruniți într-o atmosferă agitată — fie singuri, fie în compania colegilor lor francezi și americani — la sediul primului ministru pe Downing Street 10, în clădirea Camerei Comunelor sau în alte părți. Adevărul e că puține evenimente din ultimii ani au fost atît de bogate în implicații și consecințe internaționale ca hotărîrea egipteană de a naționaliza Compania internațională a Canalului de Suez, după cum rare au fost cazurile în care furia cercurilor conducătoare de la Paris și Londra să se fi manifestat cu atîta vehemență și în care activitatea diplomatică din cele două capitale să fi fost așa de intensă.

Despre ce este vorba în esență? Un guvern suveran a naționalizat o întreprindere economică situată pe teritoriul său. Ne aflăm deci în plină legalitate. De altfel, totdeauna s-a recunoscut că Compania Canalului se află sub jurisdicția legilor egiptene. Articolul 8 al tratatului anglo-egiptean din 27 iulie 1954 proclamă: „cele două părți interesate recunosc că, Canalul maritim Suez care face parte integrantă din Egipt, (sublinierea noastră) e o cale navigabilă de o importanță considerabilă pentru economia, comerțul și strategia internațională și își exprimă hotărîrea de a menține acordul din 1888 (convenția de la Constantinopole — n.a.) care garantează libertatea de navigație în canal"

Foarte clar: canalul face parte integrantă din Egipt. Iar în privința libertății de navigație — în jurul căreia se face în aceste zile o agitație pe cît de exagerată, pe atît de neîntemeiată la Paris și Londra — oare nu au declarat răspicat oficialitățile egiptene, în frunte cu președintele Nasser, că Egiptul este hotărît să respecte — mai mult chiar: să asigure — libertatea navigației pe Canal? De altfel, pe canal, aflat acum sub control egiptean deplin, domnește calmul. Tranzitul se desfășoară normal. Totul este ca și pînă acum, cu singura deosebire că beneficiile nu se mai scurg în băncile din Londra și Paris, ci rămîn la dispoziția guvernului egiptean, care și-a exprimat hotărîrea de a le folosi pentru dezvoltarea economică a țării, în interesul poporului egiptean. Sindicatul muncitorilor și funcționarilor companiei Canalului — care a trimis o delegație la Cairo spre a prezenta felicitări președintelui Nasser — a adus la cunoștință hotărîrea membrilor săi de a contribui cu salariul lor pe o zi la ridicarea barajului de la Assuan.

Cercurile occidentale extremiste au preconizat aducerea „cazului Suez" în fața Curții Internaționale de Justiție de la Haga, în fața Consiliului de Securitate al O.N.U. și eventuala reocupare cu forța a Canalului. Problema nu este însă de competența unui Tribunal internațional, un guvern avînd dreptul să procedeze la naționalizări. Tot așa, Consiliul de Securitate nu e chemat să-și spună cuvîntul în această chestiune, întrucît naționalizarea nu primejduiește pacea (deși ea afectează, ce-i drept, interesele capitaliștilor de la Londra și Paris!). Cît privește întrebuințarea forței militare împotriva Egiptului ea nu ar însemna decît un act brutal de agresiune. Nu există deci nici un temei pentru transformarea chestiunii într-un „casus belli". O recunoaște și ziarul britanic „Daily Herald", care, în numărul său de marți scrie: „...pînă în prezent, președintele Nasser nu a făcut nimic ca să poată justifica o acțiune draconică, atît din punctul de vedere al Cartei Națiunilor Unite, cît și din cel al opiniei publice mondiale".

Atunci, pentru ce atîta zarva în Apus? Explicația este simplă: naționalizarea Canalului de Suez marchează pierderea a încă unei poziții occidentale în Orientul Apropiat. Cercurile conducătoare ale Franței, Angliei și Statelor Unite se tem de ecoul și consecințele pe care actul guvernului egiptean le va avea în lumea arabă în general (Algeria, petrolul din Orientul Mijlociu etc.). *Consfătuirile tripartite care au loc de cîteva zile la Londra, și care se desfășoară încet, între altele pentru că între participanți există divergențe de interese, reprezintă o încercare încordată de a stabili o poziție occidentală comună, de a realiza o oarecare regrupare a forțelor lor, de a lovi într-un fel sau altul Egiptul și de a căuta noi forme de continuare a dominației coloniale în această parte a lumii. La ora cînd sînt scrise aceste rînduri, nu se cunoaște încă rezultatul conferinței anglo-franco-americane, care a început miercuri după amiază cu participarea lui Dulles, venit special cu avionul de la Washington. E cert că în regiunea Canalului de Suez situația nu se va agrava dacă ea nu va fi agravată în mod artificial din afară.*

PETRE MACOVEANU

Examene de admitere în școlile de mecanici agricoli din S. M. T.

COMUNICAT

Ministerul Agriculturii aduce la cunoștința următoarele:

In anul școlar 1956—1957 se primesc ucenici în anul I ce urmează a se califica la locul de muncă în S.M.T. în meseria de mecanic agricol. Durata de școlarizare este de 3 ani în care timp ucenicii primesc pregătirea teoretică și practică. La terminarea cursurilor, absolvenții primesc diploma de mecanic agricol și sînt încadrați ca muncitori calificați în S.M.T. După un stagiu de 2 ani în producție, absolvenții se pot înscrie la școala tehnică de maiștri, după terminarea căreia își pot continua studiile în învățămîntul superior.

In timpul școlarizării, ucenicii primesc gratuit: școlarizarea (inclusiv manualele și rechizitele școlare), cazare, hrană, haine de vară și de iarnă (inclusiv încălțăminte), articole de igienă, echipament, lenjerie de corp și de pat, precum și costul transportului în vacanță și practică. Pe timpul practicei în producție, ucenicii primesc și o cotă din valoarea muncii realizate.

Inscrierea se face pînă la 24 august la sediul fiecărei stațiuni de mașini și tractoare (S.M.T.), pe baza unei cereri însoțită de următoarele: certificat de naștere, certificat de studii, certificat de sănătate, declarație tip din care să rezulte starea materială a părinților.

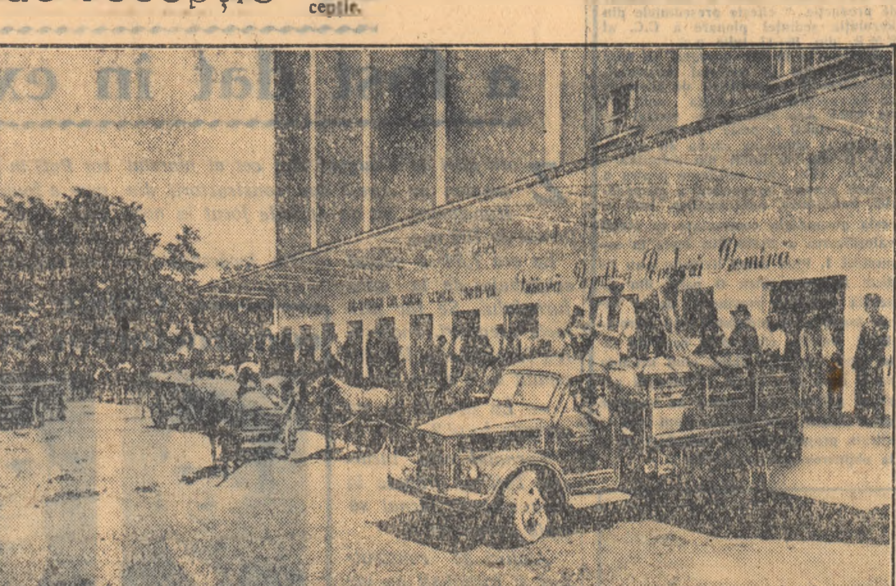
Examenul de admitere va avea loc între 27—31 august după cum urmează: la 27 august proba scrisă, de la 28—31 august examinarea orală.

Examinarea se va face din materiile: limba maternă scris și oral și matematici scris și oral din materia predată în cursul elementar. Orice informații suplimentare se pot primi de la serviciile regionale S.M.T. sau de la stațiunile de mașini și tractoare.

La baza de recepție

„Primele boabe — statului". Sub lozinca aceasta, an de an țăranii muncitori din patria noastră pornesc cu alai spre bazele de recepție.

Fotoreporterul a surprins un moment în care colectiviștii din Ghimpați, raionul Călărași, își predau cotele la o bază de recepție.

PROPUNERE
pentru un schimb de experiență

S-au împlinit zilele acestea șase ani de cînd un mănunchi de oameni curajoși din comuna Ciorani, raionul Cricov, au inaugurat o gospodărie colectivă. Primele documente consemnau atunci: doi cai și zece boi.

O lună mai tîrziu, la numai cîțiva kilometri către Ploești, în comuna Dumbrava, 39 de familii trăiau aceleași clipe. În gospodăria lor colectivă găseai atunci șapte cai și patru purcei.

Anii au trecut...

Conducătorii celor două unități afirmă acum — și pe bună dreptate — că ferma zootehnică este cum s-ar zice, vaca ce nu înțarcă niciodată în gospodărie. Sumele provenite zilnic de aici permit acoperirea cheltuielilor curente ale gospodăriei, precum și acordarea de avansuri în bani colectiviștilor. Acesta a fost decît unul din motivele pentru care, începînd din anul 1952, cele două gospodării colective au pornit creșterea animalelor din proprietate obștească.

Astăzi, colectiviștii din Ciorani au 6 boi, 28 vaci cu lapte, 26 scroafe de reproducție, 540 de oi — la un loc peste 650 de animale. La gospodăria colectivă din Dumbrava sînt peste 330 de animale mari și mici, între care 270 de oi, 14 vaci cu lapte, 16 scroafe de reproducție, 6 boi de muncă. Chiar și din aceste sumare cifre, făcînd o comparație, reiese că gospodăria colectivă din Ciorani e în frunte. Cu toate astea, impresia dintîi este înșelătoare. Situația încheiată la 1 iulie arată că gospodăria colectivă din Ciorani, deși are un număr așa mare de animale a încasat totuși abia 57.500 lei de la ferma zootehnică, în vreme ce gospodăria colectivă din Dumbrava, pînă la aceeași dată a încasat 47.017 lei.

Conducătorii gospodăriei colective din Ciorani susțin că aici se găsesc cele mai bune animale din regiune. Se naște atunci întrebarea: cum se face totuși că la Ciorani venitul e atît de mic, în comparație cu Dumbrava? Răspunsul trebuie, fără îndoială, căutat în preocuparea pe care o au conducerile celor două gospodării, în grija lor permanentă pentru rentabilitatea fermelor zootehnice.

Și în acest sens, la Ciorani lucrurile nu stau prea bine.

Spre întărirea acestei afirmații, vom lua un caz, cel mai recent de altfel, în spatele căruia se ascunde poate însăși rădăcina acestui rezultat comparativ. E vorba de asigurarea bazei furajere.

În urmă cu cîteva săptămîni, lucerna se făcuse numai bună de coasă. A fost tăiată. Imediat însă au venit ploile. În fața primejdiei, conducerea gospodăriei colective din Ciorani a încrucișat brațele așteptînd să se ducă ploile. Dar odată cu ele s-au dus și 17 hectare de lucernă. Au putrezit. A fost încheiat un proces verbal și gata; Mihai Vasile, președintele gospodăriei s-a liniștit ca și ceilalți și ca Ion Enuță, secretarul organizației U.T.M. Iar la iarnă sau în primăvară vor scoate din casă mii de lei, cum de altfel fac din 1952 încoace, și vor alerga după furaje.

La Dumbrava ar vedea cum podurile grajdurilor și toată ograda din fața livezii gospodăriei colective sînt pline de lucernă și trifoi pregătit pentru iarnă. Pe aici nu a plouat oare tot atunci? Ba da. Însă consiliul de conducere a adunat colectiviștii, s-au sfătuit un timp și au pornit la treabă. In două-trei zile, pe cîmp nu a mai rămas nici un braț de lucernă sau trifoi copt. Putea să se facă și la Ciorani același lucru? Da, desigur. Dar nu s-a făcut. Iată deci că autolauda conducătorilor gospodăriei colective din Ciorani nu-și are temei. In același timp, ajuns în gospodăria aceasta, președintele ei te îndrumă la brigadierul zootehnist, fiindcă „el cunoaște situația", acesta la socotitor, că „el e cu documentele" iar socotitorul din nou la președinte, căci „contabilitatea nu-i la zi, e abia prin luna mai".

Lăsînd la o parte registrele și dosarele, cînd stai de vorbă cu Ion Enuță despre cei vreo 25 de utemiști, afli doar că Ion N. Matei și Nicolae D. Stoica au în primire fiecare cîte o grupă de 10 vaci — și nimic mai mult. Cum muncesc ceilalți utemiști, pe care îi are, sau ce fac ceilalți membri ai organizației U.T.M., nu mai știe secretarul.

Pe de altă parte, de la președinte nu-i chip de aflat aportul concret al membrilor gospodăriei la întreținerea fermei zootehnice. El trăiește parcă undeva într-un turn, deasupra colectiviștilor.

De unde oare asemenea concepții, asemenea practici care nu pot duce la nimic? Un schimb de experiență cu Dumbrava n-ar strica. De la Vasile Cornescu, secretarul organizației U.T.M. de aici, ori de la Ion P. Voinea, președintele gospodăriei — ca să nu mai amintim de alți colectiviști chiar — ar putea afla cîtă voință au dovedit utemiștii, alături de comuniști, în 1952, cînd s-au înfruntat cu cei colectiviști care țineau morțiș că la ei nu au să aducă prea multe venituri vacile și oile. Ar afla cum s-au luptat ei în primăvara anului 1954 să scape oile de gălbează — și le-au scăpat. Ar afla cum, în săptămînile trecute, utemiștii au ieșit în fruntea tuturor la cositul și strînsul lucernei și trifoiului. Ar afla cît de mîndri sînt azi Vasilica și Gheorghe Iancu de la ferma de vaci, soții Elisabeta și Gheorghe Ioniță de la stîna de oi — tuspatru utemiști — că, hrănind animalele bine și ținîndu-le în curățenie, scot lapte mult și gras.

Ar afla multe lucruri bune, de ar face o vizită la Dumbrava.

Și-ar da seama că, pentru a-și asigura venituri din ce în ce mai mari, au toate posibilitățile să aplice una din prevederile Rezoluției ședinței plenare a C.C. al P.M.R. din 16-17 iulie a.c., de a-și lărgi, de a da toată atenția fermei zootehnice, mai ales crescătoriei de porci și celei de vaci cu lapte, care le asigură posibilitatea unor valorificări permanente, în tot cursul anului.

C. SLAVIC

Fapte tinerești în sprijinul stringerii recoltei

* *

Se aplică inițiativa celor din Armășești

Inițiativa organizației de bază U.T.M. din comuna Armășești, regiunea București, s-a extins și în raionul Săcueni. Sub îndrumarea comitetului raional, organizațiile de bază U.T.M. au format echipe de utemiști pentru ajutorarea văduvelor și bătrînilor la strîngerea recoltei.

Pînă de curînd, 7 echipe, din care fac parte 89 de utemiști, au strîns recolta de grîu și orz de pe o suprafață de 27,45 hectare. Comitetul raional U.T.M. se mîndrește cu organizațiile de bază din comunele Săcueni, Sălacea și Diosig, care s-au alăturat cu entuziasm inițiativei utemiștilor din Armășești. Utemiști ca Margareta Balog, Iosif Săcui, Ana Filip, Andraș Mezö și alții s-au evidențiat prin munca lor entuziastă, în desfășurarea acestei acțiuni patriotice.

Printre bătrînii și văduvele care mulțumesc utemiștilor pentru ajutorul dat, se numără și Alexandru Szanto, din comuna Sălacea, Iuliana Gall din Diosig și alții.

Corespondent
FRANCISC KISS

La „Aria tineretului"

Cu cîtva timp în urmă, într-o adunare generală lărgită, utemiștii și tinerii din comuna Padea, raionul Segarcea, au hotărît ca, în lumina sarcinilor reieșite din documentele celui de-al II-lea Congres al U.T.M., să intensifice participarea tinerilor țărani muncitori la strîngerea recoltei. In acest scop, ei au cerut organizației de partid și sfatului popular comunal să li se dea în patronaj o arie.

Dorința tinerilor a devenit realitate. „Aria tineretului" a fost amenajată în scurt timp, iar cu ajutorul sfatului popular a fost chiar electrificată. Au muncit cu rîvnă utemiștii Gheorghe Tănoiu, Nicolae Hondor, Ștefan Prisecaru, Ilie Preda, Tudor Tudoran și alții. Au fost aleși dintre cei mai buni utemiști delegați de convoi, delegatul de batoză, coșarii etc. Totodată, ei au format și două echipe, conduse de Paul Matei și Aurel Popa, care vor ajuta la treieriș pe bătrînele Maria Hondor, Peta M. Sena, precum și pe alți bătrîni și bolnavi din comună.

Acum, pe „aria tineretului" din Padea se treieră de zor. Responsabilul ariei, utemistul Aurel Popa, se străduiește să organizeze cît mai bine munca, pentru a se treiera cît mai multe cereale într-o zi. Și strădania lui și a celorlalți tineri este rodnică. Zilnic pe această arie se treieră cîte 36.000 kg. grîne. Aceasta a făcut ca, pînă acum aria tineretului să dețină drapelul de arie fruntașă pe comună.

Corespondent
MARIA TRICA

Povestiri despre cei mici în „Cravata roșie"

Fără îndoială că unul din genurile cele mai gustate de cititorii revistelor pentru copii este povestirea (în accepția cea mai largă a cuvîntului, incluzînd și reportajul literar, foiletonul satiric etc.) închinată vieții celor mici. Se spune — cu regret — că în general editurile noastre nu-i prea răsfață pe copii oferindu-le asemenea lucrări necesare și așteptate cu nerăbdare de ei. E cu atît mai îmbucurător faptul că pionierii și elevii găsesc în revista lor — „Cravata roșie" — bucăți din acest gen puțin abordat, purtînd semnătura unor tineri scriitori înzestrați.

Poate că și în „Cravata roșie" ar fi bine să apară în mai mare măsură asemenea lucrări (cu siguranță că micii cititori ai revistei sînt dezamăgiți cînd într-un număr găsesc o singură povestire „reală", cu eroi din lumea lor). Dar după cum spuneam înainte, merită salutată însăși apariția unor asemenea lucrări, pe marginea cărora vrem să facem cîteva observații în rîndurile de mai jos.

E firesc ca majoritatea acestor povestiri să fie închinate vieții de școală sau, în orice caz, să trateze probleme specifice elevilor. Și e bine că fiecare scriitor face aceasta cu mijloace proprii, dintre care, din fericire, nu lipsește umorul atît de îndrăgit de copii (și atît de eficace). Cu mult simț al autenticului, cu vioiciune, Sonia Larian și M. Sîntimbreanu, de pildă, aduc în fața cititorilor mici „eroi" stăpîniți de năravurile obișnuite la această vîrstă: lenea, învățatul de mîntuială sau — celălalt revers — „tocitul", lăudăroșenia etc. E evident că tinerii scriitori cunosc bine mediul acesta, le sînt familiare mentalitatea, preocupările, vocabularul școlarilor. De aceea, povestirile lor nu au nimic comun cu istorioarele detestate de copii, la modă cîndva, despre „băiatul cel rău" sau „fetița neascultătoare". Micii „eroi negativi" din „Cravata roșie" nu sînt copii răi, confecționați după rețete prestabilite și încărcați cu toate păcatele posibile, ci ștrengari obișnuiți, cu unele defecte care se cer satirizate. Așa sînt cei doi amatori de glorie ieftină din „Intoarcerea din călătorie" de Sonia Larian, care se pregătesc să-și uimească colegii cu relatarea unor aventuri născocite (e bine prinsă atît șiretenia principalului „povestitor" — desigur inițiatorul — care chibzuiește amănunțit, ca un regizor, cum se va desfășura istorisirea peripețiilor lor cît și nerăbdarea celuilalt băiat, mai simplu și mai naiv, plictisit de atîtea pregătiri și dornic să-și debiteze cît mai repede „povestea cu ursul"). Sau „disciplinatul" lui M. Sîntimbreanu, care în oră „stă în bancă cu mîinile pe piept nemișcat" și nu face decît... să lanseze în șoaptă cîte o scurtă informație despre meciul cu clasa a VI-a — avînd grijă să alimenteze conversația dintre bănci cînd aceasta încetează — totul cu un aer nevinovat și cu recomandări date cu glas tare: „Sst! Fiți atenți la lecție. Fiți disciplinați!"

Există însă, după părerea noastră, o primejdie care pîndește pe autorii specializați în acest gen: aceea a repetării, a căderii în umor facil. Ni se pare că aceasta se manifestă într-o anumită măsură la un tînăr scriitor talentat, prezent aproape în fiecare număr al revistei, M. Sîntimbreanu. Astfel, în „Un fel de a învăța în doi", ștrengarii care în loc să învețe vorbesc vrute și nevrute sînt nevoiți să intercaleze în conversația lor fraze din cartea de istorie, pentru a-i da mamei impresia că se țin de învățătură. Aici, umorul nu mai rezultă decît din non-sensul creat prin împletirea dintre istorie și pălăvrăgeala băieților. Procedeul acesta răsuflat dă naștere unor asemenea „poante":

— Care Lică, mă?

— Care are un pieptene de os... și ochelari de soare cu sticle fumurii...

— De cînd are sticle fumurii?

— De cînd? Din 1189, din timpul cruciadei a treia, cînd împreună cu împăratul Frederic Barbă Roșie...

— Aiurea, mai ții tu minte din 1189...

Sau și mai rău (și complect gratuit).

— Aha... Și avea o trotinetă și un cîine cu coada tăiată...

— Și i-a pus claxon...

— ...La cîine?

In felul acesta micii cititori rîd nu de ciudatul „fel de a învăța în doi" al cărui efect negativ le scapă, ci de situația amuzantă în sine, iar bucata nu-și mai atinge pe deplin scopul...

Trebuie să menționăm de asemenea că se vădește în povestirile din „Cravata roșie" predilecția pentru satirizarea acelorași năravuri. Firește, nu e condamnabil ca mai mulți scriitori să trateze aceeași temă dar revista are datoria să planifice astfel materialele încît să nu se repete. Cînd asemenea povestiri apar în număr destul de redus — după cum arătam mai înainte — nu are rost să se publice în nr. 2 „Intoarcerea din călătorie" a Soniei Larian, iar în nr. 3 „Cînd e vorba de onoare" de O. Zotta, ambele închinate unor lăudăroși care istorisesc prietenilor întîlniri cu urși și alte aventuri captivante, pe de-a-ntregul inventate.

O problemă interesantă ridică povestirea lui Ștefan Luca „După două luni". Constantin Turci, elev fruntaș, răsfățat mult timp de o învățătoare tînără și pe cît se vede lipsită de metode pedagogice, se simte „deosebit de ceilalți copii din clasă". Sosirea noului învățător, Sabin Aldea, reprezintă pentru băiat o mică dramă. Nu fiindcă acesta l-ar persecuta — Constantin primește și acum note bune. Dar nu i se mai arată nici o preferință, nu mai are situația privilegiată cu care s-a obișnuit; și orgoliul său, la dezvoltarea căruia a contribuit fosta învățătoare, suferă cu atît mai mult cu cît crește în el admirația față de Sabin Aldea. Povestirea urmărea pare-se, să redea momentul de cotitură sau măcar începutul transformării lui Constantin. Ni se pare însă că tocmai aceasta nu i-a reușit autorului și de aceea sfîrșitul apare neconvingător, nemulțumind pe cititor. Intr-adevăr, cum se întîmplă aceasta? Invățătorul, care a înțeles în sfîrșit taina băiatului, începe cu el o discuție, propunîndu-i să se ocupe de Bogdan, un elev mai slab. Constantin e dezamăgit: „Se așteptase la altceva". Dar brusc, după alte două-trei fraze despre elevul care trebuie ajutat și după făgăduiala învățătorului că-i va împrumuta cîteva cărți interesante, Constantin „își dă limpede seama că apropierea de noul învățător se va săvîrși altfel decît de învățătoarea lui din trecut și arde de nerăbdare să-l întîlnească pe Bogdan". E, ni se pare, aceeași transformare rapidă, nemotivată, în care copiii nu pot crede, pentru că n-o întîlnesc în viață, dar din păcate dau des peste ea în multe din cărțile destinate lor. Și e păcat că Ștefan Luca, scriitor care a dovedit în alte rînduri cunoașterea psihologiei copiilor, nu a adîncit această povestire care se vestea interesantă.

Viața pune adesea în fața copiilor probleme grele pe care ei sînt nevoiți să le rezolve, uneori fără ajutorul vîrstnicilor. E bine ca micii cititori să întîlnească în literatura lor și aceste probleme, să nu li se prezinte o realitate simplificată, trandafirie, cu copii lipsiți de orice griji și frămîntări afară de pregătirea lecțiilor. In această direcție ni se pare lăudabilă încercarea Sandei Doiniș de a scrie povestiri în care copiii sînt puși în fața unor chestiuni mai complexe, iau contact cu laturi mai întunecate ale vieții. Băiatul din „Loteria", ispitit de jucăriile pe care le oferă un derbedeu speculant din cartier, „își încearcă norocul" pînă cînd rămîne fără bani și fură 70 de lei pe care-i cheltuiește de asemenea pe „bilete de loterie" pentru a descoperi în cele din urmă că nici un bilet nu era cîștigător — „negustorul" îl trăsese pe sfoară. Impreună cu un prieten care cunoaște adevărul, băiatul colindă orașul căutînd de lucru și numai după ce poate înapoia banii, cîștigați prin muncă cinstită, mărturisește adevărul. Eroul altei povestiri „Intîmplare dintr-o iarnă grea", e un băiat orfan de mamă, al cărui tată, îndurerat de pierderea soției, a căzut în patima beției și își neglijează munca. Omul se îndreaptă, dîndu-și seama ce suferințe i-a pricinuit copilului său. Se pot aduce, desigur, obiecții cu privire la realizarea acestor povestiri, dar ele constituie, după părerea noastră, un fenomen pozitiv prin tendința autoarei de a păși pe drumuri mai puțin bătătorite.

Fără a intra în amănunte — am făcut aici numai cîteva remarci asupra povestirilor din „Cravata roșie" — vrem să atragem atenția asupra necesității de a se da o mai mare atenție stilului acestor bucăți. Copiii învață și din literatură să vorbească, să se exprime în scris și de aceea e bine ca ei să nu întîlnească în revistă figuri de stil de genul „Mulțimea bombăne ca marea înfuriată" (o mare care bombăne?) din „Cici" de Al. Oti sau muncitori care vorbind despre suferința unui copil, se exprimă atît de livresc: „I se cuibărise frigul în inimă" („Intîmplare dintr-o iarnă grea" de S. Doiniș).

Și, în sfîrșit, o altă remarcă, de data aceasta de ansamblu, cu privire la povestirile din viața copiilor apărute în „Cravata roșie". E de dorit ca tematica acestor lucrări să fie pe viitor mult mai bogată — viața pionierilor și a școlarilor poate oferi multe alte probleme pe lîngă cele cîteva tratate în povestiri — iar tinerilor scriitori prezenți în paginile revistei să li se alăture noi nume care să devină îndrăgite de cititorii ei.

FELICIA DAN

La casa de cultură din Orăștie

Intr-una din încăperile casei raionale de cultură din Orăștie tovarășul Dumitrescu, instructorul echipei de teatru, înconjurat de cîțiva tineri ținea sfat.

— Va să zică, așa... Astăzi distribuim rolurile piesei „Sus ... la secreți". Eu zic că rolul directorului gospodăriei să-l dăm lui Popa. Stanilescu se potrivește. Rolul ajutorului de contabil, birocratul, e potrivit pentru Carol Oancea. Nu pentru că el ar fi birocrat, dar cum e el înalt și nițel bîlbîit, o să fie minunat în rolul ăsta. Matei, mecanicul, o să fie Petru Drăgan. El tot este mecanic de meserie. Nu știu cum o să fie cu Isdrailă. Dacă nu vrea să facă pe văcarul nu știu ce-o să ne facem.

— Cum să nu primească? Să fii văcar într-o gospodărie e lucru mare. Și-apoi, o să-i placă rolul.

Discuția despre distribuirea rolurilor a fost întreruptă de intrarea bruscă a tovarășului Ștefan Răduț, directorul casei de cultură.

— Băieți, am venit să-mi iau rămas bun de la voi. Plec la concurs la București. Și văzînd că băieții nu spun nimic îi îndemnă: ei, ce stați? Urați-mi succes.

— Ce să-ți mai urăm, avem încredere în talentul dumitale. Să ne anunți cînd te vei întoarce și te vom întîmpina la gară. Va trebui să sărbătorim succesul împreună.

După ce strînse mîna tuturor, tovarășul Răduț își luă geamantanul și vioara și plecă grăbit spre gară. În urma lui, colectivul își continuă discuția.

— Cu piesa să spunem că am făcut primii pași. In două săptămîni putem da prima reprezentație. Dar ce facem cu dansurile? Mai e puțin și încep să vină tinerii la repetiție, iar noi nu avem instructor.

— De, măi băieți. Acum vreo cincisprezece ani mă pricepeam bine și la dans. Dar acum, credeți că mă vor mai ține balamalele?

Tovarășul Dumitrescu, căci el vorbise, nu mai este un om tînăr. A trecut de pragul primei jumătăți de veac. Nu e mult decînd a părăsit teatrul din Petroșani, unde era actor, pentru a veni aici, să formeze o echipă de teatru. Și a format-o. Dar iată că acum se ivea necesitatea unui instructor pentru echipa de dansuri. Și pentru că nu aveau de unde-l lua, s-a hotărît să-și încerce puterile.

In sala de repetiții, peste douăzeci de tineri strînși în jurul pianului își așteptau instructorul. Silueta mică și subțirică, dar mai ales părul cărunt și zbîrciturile tovarășului Dumitrescu nu s-ar putea spune că nu au semănat oarecare neîncredere.

— O fi el instructor de teatru bun, dar la dansuri trebuie să sări, să te învîrtești. Oare o să poată?

Totuși, repetiția a început. Muzică nu aveau așa că tinerii trebuiau să cînte și să joace în același timp, lucru destul de obositor. Au repetat întîi fetele, apoi băieții și după aceea și unii și alții. Era vorba de un dans pe o temă — dans specific raionului.

Membrii echipei de dansuri, în majoritatea lor tăbăcari, bănărți sau croitori de la fabrica „Vidra", nu erau toți obișnuiți cu dansul. Fetele s-au dovedit a fi mai dibace, dar băieții la început parcă aveau picioarele de lemn. Incet, încet, au deprins și ei mișcările mlădioase ale dansului. Dar mai tare și mai sus decît ei toți sărea tovarășul Dumitrescu, cu toate cele cinci decenii de viață ale lui.

E interesant de remarcat faptul că toți tinerii dansatori sînt în marea lor majoritate fruntași în producție.

Carol Oancea, Gheorghe Maghiar, Gheorghe Dupcea, Alexandru Boroș, Paraschiva Miclea, Florica Tortan sau Vera Ranta puteau să se facă ei de rîs și să fie codași în echipa de dansuri cînd la muncă sînt în frunte? Nu, firește că nu.

Alături de frumosul parc din oraș, de cinematograf, casa de cultură din Orăștie e un loc unde tinerii merg cu drag în timpul liber.

R. ȘERBAN

„Vila textilistelor"

Cu puțin timp în urmă am vizitat căminul muncitoresc al tinerelor de la uzinele textile „7 Noiembrie" din Capitală de pe calea Dudești.

Am pătruns în interiorul clădirii prin mijlocirea unor trepte bine îngrijite. O clipă am avut impresia că merg pe un loc unde n-a călcat picior de om. Un etaj, două săli de primire, două terase și nenumărate dormitoare — sclipitor de curate. Iată cel mai bun indiciu — mi-am zis — după care poți cunoaște gospodinele.. Așa sînt în viața de toate zilele fetele care acolo în uzină transformă firul în țesături pentru vestminte. In trei dormitoare nu se afla nici țipenie de om. Fetele lucrau în primul schimb. Nimeni nu s-a încumetat să plece la uzină pînă cînd nu și-a aranjat patul așa cum scrie la regulament.

A intrat în obiceiul fiecărei locatare curățenia, ordinea, disciplina. Lenjuriile curate dau camerei un aspect plăcut, făcînd-o mai prietenoasă. Camerele mobilate cu gust, perdelele, draperiile, fețele de mese, terasele, liniștea, intimitatea, răcoarea de aici m-au făcut să mă simt la odihnă într-o vilă modern amenajată.

N-aveam nevoie să fac mai mult de cinci pași ca să pătrund în sufragerie. Alți cîțiva pași și m-am pomenit în infirmerie, apoi în bucătărie, în cămară, în sala de dușuri, apoi în cele din urmă în camera spălător.

Am colindat toate dormitoarele. Pretutindeni privirile au întîlnit flori.

Pe noptiere, pe șifoniere, pe mesele din sălile de primire pretutindeni, fetele au aranjat cu multă atenție flori. E mai frumos așa, mai tineresc. Pe una din noptiere am zărit un teanc cu cărți. Curiozitatea mi-a dat ghes într-acolo. Le-am cercetat. Văzîndu-mă atît de absorbită de cele ce însemnam, Maria Stan, secretara comitetului organizației de bază U.T.M., a zîmbit și mi-a spus:

— E o fetiță.

— Cine-i o fetiță? Despre cine vorbești?

— Vorbesc despre posesoarea cărților. Intr-adevăr e o fetiță. E cea mai bună fată. O cheamă Olga Lăzescu. Pentru mine-i Olguța. Țin foarte mult la ea.

Maria Stan povestea înflăcărată.

— A fost primită în U.T.M., în cinstea Congresului. M-a mișcat dragostea ei față de tot ce o înconjoară.

Le-am răsfoit: „Viața la țară" și „Tănase Scatiu" de D. Zamfirescu, „Un caracter slab" de H. Rohan, „Persoane străine" de Karbovskaia și povestirea „Nuielușa de alun", carte pe care acum cîteva zile am văzut-o în brațele unei fetițe ce nu depășea 6 anișori.

Aici se citește mult. Multe din tinerele locatare au deja o mică bibliotecă personală.

Comitetul U.T.M. e alături de tinere în orice problemă oricît ar fi ea de neînsemnată. S-a întîmplat ca odată o absolventă venită de curînd în fabrică să nu aibă unde dormi. Cînd a aflat Maria Stan a făcut tot posibilul ca fata să locuiască în cămin.

Organizarea timpului liber este considerată o sarcină de mare răspundere. Despre ea se vorbește și în planul de muncă. Tineretul trebuie să se distreze, de aceea periodic se organizează reuniuni, unde se dansează și se cîntă. In colectiv, în cadrul „Joii tineretului", se citesc multe cărți. Tineretul tinde să facă parte din familia comuniștilor; în cadrul „Joii tineretului" adesea se vorbește despre cinstea de a deveni candidat și membru de partid. Acum planul glăsuiește: „Se vor discuta documentele Congresului al II-lea al U.T.M.-". Plăcute sînt „Joile tineretului" în care se organizează seri ghicitoare. Atunci, țesătoarele Elisabeta Pavel, Maria Marcovici, președinta comitetului de cămin, Ana Boje, Vasilica Bucura se străduiesc să ghicească mai întîi autorul lucrărilor din care s-a citit, sau cărțile în care se găsesc acele fragmente. Sînt într-adevăr seri care rămîn în amintire vreme îndelungată. Fetele fac sport, participă în număr destul de mare la Spartachiada de vară, luptînd pentru a aduce faimă uzinei. Mi-am notat tot ce am văzut, tot ce am auzit. Am notat și despre ...mama fetelor.

E plăcut să stai la sfat cînd în jurul tău e ordine, curățenie, confort.

E mai tînără decît orice mamă. Multe din căministe vor juca poate la nunta acestei „mame" care are 78 de fete. Paula Popa — responsabila de cămin — vorbește despre lăcașul tineretii ca de propria-i casă. Aici își petrece cea mai mare parte din timp. Are satisfacția de a fi învățat pe multe tinere să spele, să curețe parchetul, să fie ordonate. Tristețea o cuprinde uneori cînd se gîndește că la fel ca proverbul care spune că nu există pădure fără uscături, cu toată lupta pe care o dă, căminul are și el fete îndărătnice.

Te-ntrebi uneori ce le lipsește tinerelor Elisabeta Cristache, Ion Polixenia, Ana Pătrașcu, Ioana Prepeliță, ca să ducă un trai omenesc? Nimic! Atunci care să fie motivul că ele vor să fie mai cu moț? Atitudinea lor lipsită de respect față de responsabila căminului, felul dezordonat în purtare, faptul că nu citesc și că umblă hai-hui pe străzi pierzînd timpul de pomană, toate aceste lucruri nu pot să n-o necăjească pe Paula. Și dacă uneori a avut clipe de șovăială în îndreptarea celor cîteva tinere acum este convinsă că aceste apucături pot și trebuie să fie înlăturate.

S-a aniversat un an și jumătate de la deschiderea acestui cămin. E de prisos să mai reînviem amintirile trecutului. Ar fi prea banal să spunem: aici era o maghernită murdară... azi este... Important mi se pare să spunem că un astfel de cămin poate fi numit pe drept cuvînt model, că multe întreprinderi, conducerile lor pot organiza vizitarea acestui cămin. Multe conduceri de întreprinderi ar putea împrumuta de la tovarășul Leon Pălădescu — director adjunct al uzinelor textile „7 Noiembrie" — obiceiul de a se ocupa cu grijă, cu respect, de condițiile de trai ale tinerilor muncitori, obiceiul de a vizita căminul, de a se convinge personal de realitatea lucrurilor.

Poate constitui un model și felul cum organizează comitetul U.T.M. de aici timpul liber al căministelor.

LIDIA POPESCU

„Ferește-mă doamne de critică..."

S-ar putea ca tovarășul Petre Moraru, prim-secretar al Comitetului raional U.T.M.-Suceava, să fie și astăzi convins că cele spuse de el la recenta plenară a comitetului raional îi face mare cinste. Dar ca să nu rămînă cu această impresie îi voi aminti...

Cuvîntul dumitale tovarășe Moraru era așteptat cu nerăbdare de mulți secretari ai organizațiilor de bază, instructori de pionieri, instructori ai comitetului raional și de alți tineri aflați la plenară. Ei s-au așteptat să afle din cuvîntul dumitale aprecieri cu privire la munca comitetului — și nu numai a comitetului, ci și a biroului raional în fruntea căruia te afli. Dar printr-o introducere lungă ai început să repeți lucruri de mult cunoscute și care la un moment dat au plictisit pe oameni. In cele din urmă te-ai „hotărît" să intri în „miezul problemei", care între noi fie vorba avea multe asemănări cu introducerea. Apoi, ți-ai rotit privirea prin sală, aducîndu-ți probabil aminte că trebuie să vorbești și despre aspectele mai concrete ale muncii. Și atunci ai continuat...

— De lipsuri nu sînt scutiți nici membrii biroului raional, nici ceilalți activiști. Să-i luăm pe rînd...

Tinerii din sală au respirat ușurați, crezînd că primul secretar se va îndura în sfîrșit să facă o analiză critică, autocritică, a felului cum a muncit biroul comitetului raional. Pînă la urmă i-ar dezamăgit însă, pentru că te-ai mulțumit doar să înșiri numele tovarășilor care fac parte din birou, a unor instructori și în dreptul fiecăruia să lipești un calificativ. Am notat fiecare apreciere în parte. Dar oricît ai fi vrut să acoperi cu aceste caracterizări abstracte lipsurile serioase care există în munca biroului raional, n-ai reușit. Iată: despre Virgil Ionescu, șeful secției școli medii și pionieri, ai spus, de pildă, „că-i băiat bun, dar dă dovadă uneori de comoditate". Despre Elena Handrache, secretara cu problemele muncii de propagandă, ai precizat: „muncește mult, dar uneori vorbește necuviincios, chiar obraznic". Cam astfel ai „analizat" și munca celorlalți membri ai biroului raional. Cît despre tovarășul Petre Moraru, adică despre dumneata, ți-ai îngăduit foarte abil să arăți: „nu am tras pe activiști la răspundere". După aceea, cu aerul omului mulțumit de sine, ți-ai dres glasul și amintindu-ți probabil că de fapt nu ți-ai făcut nici pe departe autocritica, după cîteva minute de gîndire, solemn, ai continuat:

— Cît despre lipsurile mele, tovarăși, vreau să spun că am reușit de curînd să mi le analizez. Chiar am ajuns la unele concluzii pe care cu prima ocazie le veți afla și voi.

Că ai reușit să-ți analizezi lipsurile, asta e un lucru foarte bun. Că ai tras și unele concluzii, nici asta nu-i rău, ba dimpotrivă. Era de altfel și timpul, pentru că lipsuri ai... slavă domnului! E curios însă: de ce aștepți, cu tot dinadinsul altă „ocazie" ca să poți spune lucrurilor pe nume? Știi doar singur că pentru lipsa unei strînse legături dintre organizațiile U.T.M. și masa de tineri din raion te faci în primul rînd dumneata vinovat. Nu era oare firesc ca participanții la plenară să cunoască de ce în organizațiile de bază U.T.M. din comuna Hintești, din satele Călinești-Vasilache, Prelipca, ca și din Piopeni, de mai bine de 8 luni nici un tînăr n-a fost primit în U.T.M.? Sau de ce nu ai suflat nici un cuvînt despre cei peste 100 de utemiști care așteaptă să li se înmîneze carnetele de mai bine de un an în timp ce aceste carnete zac în casa de fier a sectorului de evidență? Imi amintesc cît de pornit erai împotriva acelor tovarăși care atunci cînd au luat cuvîntul n-au arătat concret cum au muncit ei și cum au îndrumat munca unor organizații de bază U.T.M. pentru transformarea socialistă a agriculturii, pentru întărirea gospodăriilor agricole colective și a întovărășirilor create. Aceasta pentru că, spre surprinderea noastră — cei care te-am ascultat în plenară — „n-ai avut" nici dumneata nimic de spus referitor la munca organizației U.T.M. din gospodăria colectivă din comuna Scheia de care răspunzi direct din însărcinarea comitetului raional de partid (în treacăt vreau să-ți spun, că despre slaba muncă politică din această gospodărie s-a dus faima în tot raionul). Dumneata știi că mulți colectiviști — unii din ei utemiști — lipsesc zile întregi de la lucru. După cît se pare le vine mai bine la socoteală să figureze ca membri în gospodărie și să lucreze la diferite întreprinderi din oraș, sau pur și simplu să facă „mici negustorii". Nu este în intenția mea să vorbesc acum despre rezultatele slabe pe care le obține de multă vreme această gospodărie și nici despre slaba ei putere de atracție (rezultat al acestor deficiențe) față de țăranii muncitori din comună și din satele învecinate. Ceea ce vreau să-ți precizez însă este că în plenară ai trecut cu „inimă ușoară" peste toate lipsurile din această gospodărie tocmai pentru că te-ai simțit cu musca pe căciulă. Dacă alt tovarăș din biroul raional ar fi avut această responsabilitate, poate ai fi încercat să vorbești totuși ceva. Dar așa...

Iți aduci aminte tovarășe prim-secretar cît de încîntat păreai cînd, după cele 35 de minute cît a durat cuvîntul dumitale, ai declarat în fața plenarei: „cam asta am avut de spus!" parcă te văd cum te-ai așezat pe scaun, cum ai zîmbit celor din prezidiu de parcă așteptai să ți se înmîneze un buchet de flori pentru „neobosita activitate desfășurată", pentru tot ce ai vorbit în plenară. Noroc că din această visare și extaz nejustificat te-a trezit la vreme tovarășul Poșogonu, secretar al comitetului raional de partid, care, luînd cuvîntul în încheierea plenarei, a avut grijă să vorbească și despre lipsurile serioase care mai există încă în activitatea biroului raional, precum și despre unele lipsuri ale dumitale.

Inainte de a încheia vreau să-ți mai spun că în timp ce vorbeai am surprins o discuție între cîțiva tineri. Din cele spuse de ei reieșea că dumitale ți se potrivește de minune vorba — „Ferește-mă doamne de critică, că de autocritică mă feresc eu singur", că ar fi timpul să-ți cunoști într-adevăr lipsurile și să faci ceva pentru a le lichida.

In ceea ce mă privește împărtășesc părerea lor.

GEORGETA VASILIU

INFORMAȚII

● Marți s-a înapoiat în Capitală, delegația de medici formată din prof. dr. Petre Teodorescu, prof. dr. Tiberiu Spîrchez și prof dr. Doczi Pal, care a participat la Congresul internațional de gastroenterologie ce s-a desfășurat la Londra între 18-21 iulie.

● La invitația Institutului romîn pentru relațiile culturale cu străinătatea marți au sosit în Capitală compozitorul Jean Absil, președinte al Asociației de prietenie Belgia-Romînia, și Joseph Paqnay, arhitect, secretar general al Institutului național pentru locuințe din Belgia.

● La invitația Institutului romîn pentru relațiile culturale cu străinătatea, miercuri după amiază a sosit în Capitală regizorul brazilian Alberto Cavalcanti.

Pe aeroportul Băneasa, cineastul brazilian a fost întîmpinat de tovarășii George Macovescu, Ștefan Ioan, Edgar Elian, Silvia Armașu, Mihu Dragomir, Jean Georgescu, Paul Călinescu, Haralambie Boroș, Virgil Calotescu și de reprezentanți ai I.R.R.C.S.

(Agerpres)

Mobilă mai bună, mai ieftină

Scrisoare deschisă tinerilor de la I.P.R.O.F.I.L.-București

N-am fost niciodată prin întreprinderea I.P.R.O.F.I.L. din București. Sînt sigur însă că, în această întreprindere, lucrează mulți tineri. Tot atît de sigură sînt că unii dintre ei și-au înjghebat de curînd o căsnicie, iar alții vor face aceasta cît de curînd. Cu toate că scrisoarea de față am adresat-o redacției, intenția mea a fost totuși ca, prin ziar, să mă adresez acestor tineri, împărtășindu-le din necazurile mele. Iată-le! Nu sînt căsătorită de mult. Și care dintre noii căsătoriți nu-și doresc în afară de altele și o cameră aranjată cu gust, din care să nu lipsească o mobilă bună, frumoasă. La fel mi-am dorit și eu. Și, împreună cu soțul meu, ne-am hotărît să ne cumpărăm — pentru început — un divan-studio. Această hotărîre a constituit, de fapt, începutul necazurilor despre care vreau să vă vorbesc. Mai întîi nesfîrșite drumuri pe la magazinele de desfacere a mobilei, care de multe ori se terminau cu aceeași promisiune.

— Veniți săptămîna viitoare, vom primi noi garnituri...

Speram că vor fi mai bune și mai frumoase...

Dar multe din garniturile din „săptămîna viitoare" erau lucrate tot atît de neglijent, cu aceeași stofă urîtă, decolorată, aleasă fără gust. Cînd am găsit o stofă mai bună, alt ghinion: lada nu se închidea bine, iar un picior al studioului era beteag.

In sfîrșit, după alte cîteva drumuri, am găsit studioul mult dorit, dintr-o garnitură de cameră tip „Prahova" livrată de întreprinderea voastră — I.P.R.O.F.I.L. București. Am întocmit formele legale și l-am transportat cu multă grijă acasă, repartizîndu-i un loc precis din spațiul nostru. De atunci camera noastră părea mai frumoasă, cameră de oameni gospodari. De fiecare dată cînd mă întorceam de la fabrică mă bucuram de studioul nostru ca un copil de o păpușă frumoasă.

Au trecut așa cîteva luni. Studioul nostru, după ce s-a acomodat probabil cu atmosfera casei, a început să-și schimbe înfățișarea. Aceasta a început prin dispariția lacului. In locul lui au apărut dungi de diferite nuanțe. Și lada face nazuri. Nu se mai încheie exact cu restul studioului.

Intr-o zi întîmplarea a făcut să ne întîlnim cu acei tineri care au cumpărat restul garniturii (șifonierul și celelalte piese). Nu-i mai văzusem de cînd, împreună, am cumpărat mobila — împrejurare în care, de fapt, ne-am și cunoscut. Despre ce era să discutăm? Sigur că despre mobilă. Am aflat, cu această ocazie, că și mobila lor a suferit o transformare serioasă. După cîtva timp ușile șifonierului nu se mai închideau bine. In unele locuri placajul începuse să se descleieze, iar culoarea exterioară devenise asemănătoare studioului nostru.

Ne-am consolat reciproc și ei, ca o dovadă a prieteniei ce ne-o poartă, ne-au dat adresa tîmplarului care le-a reparat și lustruit șifonierul.

Iată deci cu ce ne-am ales: cu un studio prost.

Ce părere aveți voi, prieteni de la întreprinderea I.P.R.O.F.I.L. de această situație? Ce sentiment ați avea voi dacă ați fi în locul nostru? V-ați gîndit oare că dînd produse de proastă calitate pe piață faceți ca ele să fie foarte scumpe? 2000 și ceva de lei, cît am dat pe studio, este o sumă destul de mare. Și gîndiți-vă că la mai puțin de un an, la ea se mai adaugă încă alte cîteva sute de lei pe care trebuie să-i dăm pentru a ne repara studioul, îmbătrînit prea de timpuriu. Nu-i așa că-i prea scump? Și asta numai din cauza voastră. Dacă studioul era lucrat bine, cu grijă, de la început, nu mai necesita acum reparații.

Nu știu dacă ați discutat vreo dată despre posibilitățile existente în întreprinderea voastră pentru îmbunătățirea calității produselor. Cred însă că ar trebui s-o faceți. Străduindu-vă să îmbunătățiți calitatea produselor voastre veți avea, în afara răsplatei materiale, răsplata morală că ele nu vor mai pricinui necazuri celor care le vor cumpăra spre folosință.

In numele tinerilor și tinerelor din fabrica noastră, eu vă doresc dragi prieteni succese în îmbunătățirea calității produselor întreprinderii voastre și așteptăm de la voi mobilă mai bună, mai frumoasă, mai ieftină.

MARIA SUBȚIRELU
șefa complexului de înaltă productivitate de la F.R.B.

„Bate bandula!"

Adeseori, manevra de acostare depinde de baterea corectă a bandulei care trebuie aruncată cu măiestrie cît mai departe și cu multă precizie. Uneori în timpul liber se iscă adevărate întreceri între marinari: cine bate bandula mai departe?

Nu odată matrozul din fotografie a ieșit primul în astfel de întreceri...

Un aspect de la faza regională a celui de-al patrulea concurs al echipelor artistice de amatori desfășurată la Teatrul C.C.S. din Capitală.

Și învățătorii au vacanță?

Vacanțe și concedii... Vacanța o iau elevii și studenții la sfîrșitul anului de studii; concediu primesc toți salariații după un an de muncă. S-ar părea că deosebirile sînt limpezi. Numai în comuna Araci, raionul Stalin, cîțiva din cei 18 învățători se prefac a nu le pricepe. Concediu au căpătat ca salariați. Aceasta nu-i mulțumește. Ei și-au luat și vacanță! Adică își prelungesc concediul cît cred de cuviință.

Dar iată cum: tovarășele Elena Răgușitu și Piroșca Szekely nu vin la școală cînd sînt de serviciu. Iar Denes Zoltan se ocupă de munca cîmpului în loc să vadă de treburile școlare.

Aparent s-ar crede că învățătorii n-au treburi în timpul vacanței. Dar educația copiilor, grija pentru buna și plăcuta folosire a timpului lor liber, nu trebuie făcute numai în cursul anului școlar, ci continuate. Numai să vrea învățătorii și și-ar găsi de lucru și în timpul vacanței.

Corespondent voluntar
EMERIC NAGY

Pe urmele materialelor nepublicate

„Muncitorii întreprinderii „Ilie Pintilie" din Fieni sînt nevoiți să vină la locul de muncă cu mașini în care nu se găsesc scaune și care, în caz de ploaie, nu sînt acoperite — ne scrie un corespondent voluntar. In zori de zi, la stațiile stabilite, autocamioanele întreprinderii vin fără să fie pregătite pentru intemperii. Pe arșiță sau pe ploaie autocamionul are aceeași înfățișare..."

Direcțiunea întreprinderii „Ilie Pintilie", care a fost sezisată de redacția ziarului nostru despre aceste lipsuri, ne-a trimis o scrisoare în care recunoaște că situația este așa cum a fost înfățișată de corespondentul voluntar. Totodată ni se arată că pentru îmbunătățirea transportului muncitorilor au fost luate măsuri ca să se monteze în autocamioane scaune, iar mașinile să fie acoperite cu prelate. De asemenea s-au eliberat muncitorilor legitimații speciale care se folosesc la transportul cu mașina și s-a desemnat, pentru fiecare rută, cîte un delegat. In încheierea scrisorii se arată: „Credem că măsurile luate vor asigura condiții bune de transport pentru muncitorii fabricii noastre".

Aceeași convingere o exprimăm și noi.

Se extinde turnarea în cochile

BACAU (de la corespondentul nostru).

Cum să reducem continuu prețul de cost?

Intrebarea aceasta îi frămîntă permanent pe turnătorii de la I.M.S. Piatra Neamț. Marea majoritate a pieselor ce se toarnă aici sînt destinate mașinilor agricole.

„Agriculturii mașini cît mai ieftine" s-a spus în mai multe consfătuiri de producție ce au avut loc aici. Dar ce se poate face pentru aceasta? Turnătorii au găsit de curînd o nouă soluție — extinderea metodei de turnare în forme de metal (cochile). In ultimul timp ei au reușit ca 7 din cele 10 repere pentru tocătorile de nutreț ce se turnau în forme de pămînt să se toarne acum în cochile. Așa, de pildă, folosind turnarea în cochile, turnătorul Valeriu Fodor a redus timpul de turnare a valțurilor mici de la 75 minute la 11 minute, iar la valțuri mari de la 190 minute la 70 minute.

Folosirea noului procedeu de turnare a făcut să crească productivitatea muncii pe secție cu 8 la sută. In același timp, prețul de cost al unei tocători de nutreț a fost redus cu 380 lei și al unei remorci dormitor cu 2.000 lei.

In prezent se experimentează turnarea în forme metalice și a celorlalte trei repere de la tocătorile de nutreț precum și alte piese.

ACTUALITATEA *pe scurt*

Cercetări pentru a stabili împrejurările morții lui Petőfi

In cursul lunii august, o comisie mixtă romîno-maghiară se va deplasa pe fostul cîmp de luptă din comuna Albești, în apropierea Sighișoarei, pentru a stabili, prin confruntarea documentelor vechi și pe baza cercetărilor, împrejurările în care și-a găsit moartea marele poet maghiar Petőfi Sandor, dispărut cu 107 ani în urmă în luptele care au avut loc aici.

Comisia de specialiști romîni este alcătuită din: acad. prof. C. Daicoviciu, directorul Institutului de istorie al filialei din Cluj a Academiei R.P.R., antropologul Al. Culcer și arheologul Mircea Rusu, iar comisia specialiștilor maghiari va fi alcătuită din 3 persoane în frunte cu prof. Janos Berta de la Universitatea din Debrețin, președintele Asociației ungare de istorie și literatură.

Specialiștii maghiari urmează să sosească la Cluj în următoarele trei zile. Impreună cu specialiștii romîni vor pleca spre Sighișoara pe drumul străbătut cu 107 ani în urmă de Petőfi: Tg. Mureș—Cristuru Secuiesc—Odorhei—comuna Albești. Aici membri comisiei mixte romîno-maghiare vor face cercetări și săpături pe baza documentelor pentru a stabili locul unde a căzut marele poet maghiar și pentru a-i identifica mormîntul.

INSTANTANEE

„COVRIGI vanilați"

De cîteva zile Capitala noastră trece printr-o adevărată caniculă. Ștrandurile, parcurile, grădinile sînt „oaze" spre care cetățenii aleargă, doar, doar, or scăpa de soarele torid.

O plimbare cu barca după o zi de muncă pare la fel de îmbietoare. Un grup de tineri gălăgioși se-îndreaptă spre debarcader și iau bilete pentru... „o oră, dar vom vedea". Fetele, mai grijulii, la unul din chioșcurile de „Răcoritoare" din parcul Stalin, își fac „provizii" pentru drumul în larg. Unei codane chipul fetiței de pe punga cu „covrigi vanilați" îi surîde și... o cumpără.

Pornesc. Rîs, voie bună. Ușoara adiere a vîntului le dă senzația că soarele arde mai puțin. Doar codana stă bosumflată. I-au făcut atîta poftă covrigii vanilați și... „n-au nici un pic de vanilie! Poftim, gustă și vezi!".

Bosumflarea ei e justificată: sînt niște bieți covrigi banali, înnobilați doar cu eticheta de pe pungulița aspectuoasă „Covrigi vanilați" — produs al întreprinderii „1 Mai" București.

Și-ntregul grup — consumatorii covrigilor „vanilați" — au fost „atenți" cu fiecare covrigel, iar ochii mari și frumoși ai fetiței de pe pungulița n-au avut darul să-i hipnotizeze, așa încît n-au simțit nici gustul, nici parfumul de vanilie. Și au perfectă dreptate: etichetele, cît ar fi ele de frumoase, nu pot înlocui decît doar poate prin hipnoză conținuturi necorespunzătoare.

F. POPA-DANCIU

Se pregătesc noile manuale școlare

Editura de Stat didactică și pedagogică pregătește pentru școlile elementare și medii de cultură generală manualele necesare în anul școlar 1956—1957.

Numărul titlurilor manualelor școlare care vor apare în cursul acestui an este de aproape 240.

Potrivit noului plan de învățămînt, care va fi introdus în clasele a V-a și a VIII-a, s-au elaborat 28 de manuale pentru obiectele: limba romînă, istorie, geografie, științe naturale, algebră, geometrie, engleză, franceză, germană, latină etc.

Pentru școlile cu limbile de predare ale minorităților naționale, Editura de Stat didactică și pedagogică a pregătit abecedare, citiri și unele manuale pentru clasele a I-a și a IV-a, precum și manuale de limba și literatura maternă, manuale de geografie, istorie și botanică pentru clasele a V-a și a VIII-a, traduse după manualele din limba romînă.

Industria romînească prezentă la tîrgul de la Izmir

Incă de pe acum spre orașul Izmir din Turcia au fost trimise numeroase produse ce poartă inscripția „Fabricat în R.P.R.". La Izmir va avea loc între 20 august și 20 septembrie cea de-a 25-a ediție a tradiționalului tîrg internațional de mostre.

Ca și anul trecut, pavilionul R. P. Romîne va ilustra vizitatorilor unele din succesele obținute în ultimul timp în diferitele ramuri ale economiei noastre, posibilitățile de export și import ale țării.

In standurile pavilionului, cu o suprafață de 750 m.p., dintre care circa 350 m.p. în aer liber, vor fi prezentate variate produse industriale și agricole, pe care țara noastră le poate exporta.

Printre produsele industriei metalurgice și constructoare de mașini, vor fi expuse strunguri S 3 1000 și S 3 1500, shapinguri de 425 mm. și 650 mm., mașini de mortezat, mașini de găurit, ciocane pentru forje de 75 kg. și 150 kg., compresoare, motoare D 35 și semi Diesel de 25 C.P. și 50 C.P., motopompe și pompe de diferite tipuri, concasoare, instalații de morărit, malaxor pentru pîine, fierăstraie alternative și circulare, polizoare, rulmenți. Industria electrotehnică va prezenta grupuri electrogene, transformatori de 100 KVA, 240 KVA și 420 KVA, transformatori de tip rural și antigrizutos, aparataj de sudură, materiale electrice de instalații, izolanți și altele.

Din standurile pavilionului nostru nu vor lipsi produse care cer măiestrie și o mare precizie în executarea lor: microscoape și alte aparate optice, aparataj electric de laborator, aparate electrice de măsură de precizie etc.

Un loc important îl vor ocupa materialele de construcții ca ciment, marmură și altele, precum și coloranți, vopsele, medicamente și alte produse chimice.

Alături de aceste produse vor mai fi expuse textile, articole de menaj electrice, mașini de cusut simple și electrice, biciclete, și alte bunuri de larg consum, precum și produse de artizanat, covoare, discuri etc.

Pe terenul descoperit rezervat pavilionului țării noastre, vor mai fi arătate vizitatorilor tractoarele KD 35 și UTOS 2, pluguri, discuitoare, cultivatoare, secerători pologitoare, cositoare, mașini tractate de împrăștiat îngrășămintele și alte unelte agricole. Din industria noastră de material rulant vor fi expuse locomotive Diesel de 35 CP, locomotive electrice de mină și vagoneți de mină.

La acest tîrg, reprezentanți comerciali ai țărilor participante și oameni de afaceri, reprezentanți ai firmelor industriale și comerciale, doritori de a face comerț cu țara noastră, vor putea încheia ca și în anul trecut, numeroase tranzacții cu reprezentanți comerciali ai țării noastre.

UN TEREN... AMENAJAT

Fotografia de mai sus datează de numai cîteva zile. In schimb, planul de acțiune al sfatului popular al orașului Iași, în care s-a prevăzut și amenajarea terenului viran înfățișat în fotografie, datează de cîteva luni. Nu se poate spune totuși că terenul care se află peste drum de Poștă, n-a suferit o „transformare" în ultima vreme: năpădit de buruieni, el este folosit pentru scuturarea covoarelor și pentru parcarea căruțelor și autocamioanelor.

Și situația aceasta prezintă o dublă curiozitate: în primul rînd, terenul se află la 20 de metri de Sfat; în al doilea rînd, într-un recent raport de activitate se arată că acest spațiu viran a fost... amenajat. Fotografia aceasta ne arată însă contrariul...

I. AGHINEI

ANCHETA noastră

Ce părere aveți despre creșterea și promovarea tinerilor sportivi

In ultimii ani, rugbiștii noștri au obținut numeroase rezultate frumoase în fața unor formații străine cu faimă mondială, ca Swansea, Harlequin, reprezentativa orașului Paris etc.

Se constată astfel că, din punct de vedere al instruirii, echipele noastre au înregistrat o creștere apreciabilă. Cu toate acestea sînt lacune serioase în ce privește tehnica și tactica individuală, folosirea elementelor de mișcare în teren, o slabă cunoaștere a fentei în atac și altele.

Un aspect foarte însemnat însă în creșterea valorică a rugbiului în țara noastră îl prezintă problema de perspectivă a dezvoltării sale, anume cadrele tinere de jucători, de instructori, antrenori, profesori.

Acest aspect nu se bucură însă de o atenție egală în toate colectivele noastre. Sînt astfel cîteva colective unde cadrele de tineri sînt bine îndrumate, sînt supuse unui proces de pregătire continuu și, în scurt timp, rezultatele nu au întîrziat să apară. Astfel, la colectivul Locomotiva Grivița Roșie „roiesc" zeci de pitici, juniori și e normal ca dintre ei să se remarce mulți tineri cum sînt juniorul Mihai Țibuleac care a jucat recent contra Harlequinilor, după ce mai întîi fusese promovat de la categoria juniori în prima formație a colectivului. La fel ca Țibuleac se mai ridică, dovedind frumoase perspective, **Adrian Pilă, Mihai Vusec, Roșoagă Lateș, Doru Pavel** și alții.

Roadele se cunosc. Locomotiva Grivița Roșie a cîștigat campionatul R.P.R. pe anul 1955 la categoria I-a, s-a clasat pe locul II în campionatul de juniori și un mare număr din jucătorii săi au fost selecționați în diferite formații reprezentative.

Un alt colectiv care acordă o atenție deosebită cadrelor tinere este **Constructorul București** care a cîștigat campionatul R.P.R. la juniori în anul 1955. Conducerea echipei a promovat în prima formație divizionară pe juniorii **Iovin Niculescu** și **Horșa Mircea**, care cu toată vîrsta lor tînără prestează un joc foarte frumos și bine apreciat de specialiști.

De asemenea la **Dinamo** ca și la **C.C.A.** se vădește în ultimul timp o grijă mai mare pentru echipele de juniori și tineret.

In sfîrșit, fără a avea o echipă într-o categorie superioară căreia să-i pregătească rezerva de cadre, colectivul Metalul „Mao Tze-dun" prezintă o echipă de o deosebită omogenitate și disciplină, clasată pe locul III în campionatul din anul trecut în care s-au făcut remarcați **Anastase Toma, Mazilu, Țuțuianu, Nicolae Pirvulescu** etc.

Cu aceasta se termină scurtul șir al colectivelor care arată un interes deosebit pentru cadrele tinere.

In multe colective însă problema aceasta e soluționată de mîntuială. Astfel, **Locomotiva P.T.T.** nu reușește să prezinte în campionatul de juniori o formație și anunță retragerea din competiție. **Metalul „Vasile Roaită"** fără să aibă un îndrumător sau un instructor s-a retras din competiție spre dezamăgirea celor 15 tineri care ar fi vrut să joace totuși rugbi, **Minerul** de-abia adună 12-13 tineri care, în jocuri oficiale, sînt complectați cu jucători din colectivul advers, cum a fost cazul într-una din săptămînile trecute, **Progresul F. B.**, binecunoscută în anii 1953 și 1954 pentru valoarea echipei de juniori, nu mai vădește aceleași preocupări în prezent.

Situația este însă deosebit de serioasă în orașele din țară: **Timișoara, Cluj, Orașul Stalin**, unde echipele care sînt angrenate într-un campionat orășenesc nu au suficient sprijin, nu au instructori sau antrenori care să-i urmărească permanent.

Comisiile locale de rugbi se ocupă insuficient de problema campionatului de juniori, nu solicită și nu țin legătura cu organizațiile U.T.M. din școli și întreprinderi, nu cer ajutorul și nici nu sînt sprijinite suficient de organele C.C.F.S locale.

Interesant este însă faptul că posibilitățile acestor tineri din provincie nu sînt cu nimic mai prejos decît ale celor din București. Astfel, echipa cîștigătoare a campionatului pe anul 1955 — Constructorul — a cîștigat foarte greu la Cluj în fața Științei-Cluj în turneul final al competiției, Locomotiva Timișoara a jucat de asemenea deosebit de bine în fața Locomotivei București.

Greutățile de ordin material întîmpinate de echipele de juniori sînt încă mari, ele încep de la lipsa echipamentului corespunzător vîrstei pînă la inexistența bazelor sportive sau interzicerea accesului jucătorilor pe motivul neîntemeiat că rugbiul strică terenul.

Mai grea este însă lupta tinerilor rugbiști cu organele de conducere ale colectivelor sportive care nu cunosc, nu apreciază la justa lui valoare acest joc sportiv și nu-i acordă atenția cuvenită. Astfel, la **Petroșani**, organele locale nu dau nici cea mai mică atenție cadrelor tinere de rugbiști. Echipei de categoria A — Minerul — nu i se asigură antrenamentele, i se refuză terenurile în programările „pe teren propriu".

Un alt aspect al problemei cadrelor tinere este acela al instruirii. Din numărul de antrenori calificați de diversele cursuri sau școli, numai jumătate activează, iar majoritatea covîrșitoare sînt în București.

Soluția nu poate fi decît aceea de a se organiza cursuri scurte la care participanții din orașele respective să primească o serie de cunoștințe de specialitate, pentru ca odată întorși în localitățile lor să constituie nuclee ale activității rugbiste.

O altă rezolvare a problemei instruirii trebuie să vină de la I.C.F. Aici însă problema e soluționată doar parțial existînd o specializare pentru rugbi doar pentru anii III—IV, fără a se preda însă la cursul de bază tuturor studenților măcar o lecție de rugbi. Predîndu-se oricărui student al I.C.F. un minim de cunoștințe și deprinderi din domeniul rugbiului, el va putea contribui pozitiv la rezolvarea multor sarcini. Să dăm cîteva exemple: în orașul **Arad**, deși sînt 4 absolvenți ai I.C.F. — ultimele promoții — echipa de rugbi de categoria B din localitate este lipsită de aportul unui instructor de specialitate. **In Timișoara**, unde numărul absolvenților I.C.F. este ridicat, nici unul nu cunoaște rugbiul și deci nu poate da o mînă de ajutor în desfășurarea campionatului. Aceeași situație o întîlnim la **Orașul Stalin, Iași, Galați, Cluj** etc.

Iată dar că problema instruirii cadrelor tehnice devine o problemă de actualitate care trebuie să preocupe mult mai mult pe cei îndreptățiți **(C.C.F.S., Ministerul Invățămîntului, C.C.S.)** s-o soluționeze fără întîrziere.

Turneul celebrei formații londoneze Harlequin a arătat încă o dată că jocul de rugbi poate pasiona spectatorii nu numai prin fazele din apropierea buturilor, ci pe toată suprafața terenului. S-au demonstrat cu această ocazie bogatele resurse ale rugbiștilor romîni, care, complectîndu-și deficiențele, pot fi adversari demni în fața oricărei formații străine.

Dar pentru menținerea și pentru creșterea acestor valori este absolut necesar să fie acordată o atenție mai mare întîlnirilor internaționale de valoare cu echipe cehoslovace, germane, iugoslave, italiene etc.

Grijă deosebită și mai multe întîlniri internaționale tinerilor rugbiști

Trebuie menționat că în felul acesta se va grăbi creșterea actualilor tineri jucători care s-au prezentat bine în întîlnirile interne și internaționale cum sînt: **Florea Carol, Ion Doruțiu, Barbu Aurel** de la Dinamo, **Cotter, Țibuleac** de la Locomotiva, **Florescu Ion** de la Știința-București, **Luscal Victor** și **Bărăscu** de la Constructorul.

Numai așa va crește gradul de experiență internațională a jucătorilor noștri, vor crește și cunoștințele de ordin tehnic și tactic, astfel ca la intrarea acestor tineri în prima formație a echipei reprezentative, să posede cunoștințe temeinice.

Prof. NICOLAE PADUREANU
antrenor de stat la rugbi

De peste HOTARE

Cuvîntarea lui N. S. Hrușciov la inaugurarea Stadionului Central „V. I. Lenin" din Moscova

(Urmare din numărul trecut)

In continuarea cuvîntării rostite la inaugurarea Stadionului Central „V. I. Lenin" din Moscova, N. S. Hrușciov a arătat succesele obținute de industria sovietică și problemele care stau acum în fața muncitorilor, inginerilor și tehnicienilor care lucrează în industrie.

Un loc deosebit l-a ocupat în cuvîntarea lui N. S. Hrușciov problema construcției de locuințe. Vorbind despre aceasta, N. S. Hrușciov a declarat că este nevoie să se însușească cea mai înaintată experiență în acest domeniu, să se lichideze exagerările și lipsurile care mai persistă încă și să se dea oamenilor muncii locuințe confortabile și ieftine.

N. S. Hrușciov a trecut apoi la unele probleme ale situației internaționale. După ce a arătat că Uniunea Sovietică luptă pentru destinderea continuă în situația internațională și că a obținut succese în această direcție, vorbind despre politica externă ce o promovează alte state, N. S. Hrușciov a spus:

„Sîntem de părere că în prezent nu vor război nici alte țări, așa cum nu vrem război nici noi și nici celelalte țări socialiste. Aceasta a reieșit din tratativele care au avut loc în ultimul timp. Nu vorbim de India, Birmania și Afganistan, care nu numai că nu vor război, dar luptă chiar pentru ca să nu fie război. Acest lucru s-a făcut simțit și în tratativele pe care le-am dus în Anglia cu d. Eden și colegii lui, precum și cu reprezentanții guvernului francez, d-nii Guy Mollet, Pineau și alții.

Ce-i drept, la orizont au apărut acum nori care au creat o încordare în relațiile dintre unele state. Mă refer la actul guvernului egiptean cu privire la naționalizarea Canalului de Suez. Acest act a fost privit cu prea mare iritație în unele țări occidentale și îndeosebi în Anglia și Franța. In aceste țări se aud chiar voci nerezonabile care cheamă la folosirea unor mijloace de violență și chiar acțiuni militare. Cred totuși că judecata sănătoasă, experiența, luciditatea politică a oamenilor de stat din Anglia și Franța, le vor permite să înțeleagă în mod just acest act istoric și să tragă din aceasta concluziile corespunzătoare.

Considerăm că aici nu s-a întîmplat propriu zis nimic ilegal. Despre ce este vorba? Despre Canalul de Suez. Unde se află acesta. Se află în Egipt. Prin al cui teritoriu trece? Trece prin teritoriul egiptean. Cu mîinile cui a fost construit acest canal? A fost construit cu mîinile arabilor, ale locuitorilor Egiptului. Dar el nu a ajuns în mîinile Egiptului. De atunci au trecut multe decenii. Dar timpurile se schimbă și se schimbă și relațiile între state, între popoare. In prezent noi trăim vremuri cînd relațiile create prin cucerire și ocupație s-au dovedit improprii pentru a menține supuse alte popoare. Popoarele coloniale se eliberează din jugul colonial și își proclamă drepturile. De aceea hotărîrea guvernului englez de a acorda independența Indiei și Birmaniei și de a-și retrage trupele din zona Canalului de Suez a fost rațională.

Cred că naționalizarea Canalului de Suez este o acțiune pe care un guvern suveran, așa cum este guvernul Egiptului, este îndreptățit să o întreprindă. Trebuie subliniat că Egiptul s-a obligat să respecte libertatea navigației pe Canalul de Suez și să plătească o compensație deținătorilor de acțiuni ai acestei societăți. De aceea, această acțiune trebuie apreciată cu calm, ținînd seama în mod lucid de noua situație și de spiritul vremii. Altă soluție nu există.

Considerăm greșită politica exercitării de presiuni asupra Egiptului ca și asupra altor state suverane. Lipsa de cumpătare și de temperanță în această acțiune pot duce numai la consecințe nedorite pentru cauza păcii, pot dăuna intereselor puterilor occidentale înseși în această regiune.

Naționalizarea Canalului de Suez nu afectează interesele popoarelor Angliei, Franței, Statelor Unite ale Americii, sau ale altor țări. Numai fosta societate a Canalului de Suez care a obținut mari profituri de pe urma exploatării Canalului, este lipsită de posibilitatea de a se îmbogăți pe seama Egiptului.

Uniunea Sovietică, fiind direct interesată în menținerea libertății navigației pe Canalul de Suez și luînd notă de declarația guvernului egiptean referitoare la faptul că Canalul de Suez va fi liber pentru toți, consideră că nu există nici un temei pentru a se manifesta nervozitate și îngrijorare în această privință. Sîntem convinși că în regiunea Canalului de Suez situația nu se va agrava dacă nu va fi agravată în mod artificial din afară.

Spunînd acest lucru sperăm că guvernul englez și opinia publică din Anglia și Franța ne vor înțelege în mod just. Vrem să fim credincioși principiilor dreptății. Totodată, considerăm că problema Canalului de Suez poate și trebuie să fie reglementată pe cale pașnică. Nu există nici un temei pentru agravarea relațiilor în regiunea Mării Mediterane, și cu atît mai puțin, pentru ațîțarea vrajbei între state în legătură cu Canalul de Suez.

Astăzi acest lucru este cu atît mai important, cu cît toată lumea recunoaște că au fost obținute succese serioase în domeniul întăririi păcii, al îmbunătățirii relațiilor între popoare. Nici poporul nostru, nici popoarele tuturor țărilor, nu doresc tulburarea coexistenței pașnice. Ele consideră în mod just că guvernele și statele dispun de toate mijloacele pentru a rezolva problemele litigioase pe cale pașnică, printr-o înțelegere pe baza principiului egalității în drepturi. De aceea declarațiile care ațîță ura și împing la acte de agresiune sînt necugetate. Această ațîțare trebuie condamnată cu asprime.

Știm ce înseamnă războiul. Este mai ușor să începi un război decît să-i pui capăt. Ce motive există pentru a instiga acum la război din cauza unui act legal, pe care guvernul suveran al Egiptului era îndreptățit să-l facă?

Am dori totodată ca această hotărîre să găsească o înțelegere justă în celelalte țări și ca ea să nu fie un pretext de discordie, ci dimpotrivă să contribuie la lichidarea relațiilor anormale în condițiile cărora unele țări asérvau altele sau le exploatau, creînd astfel terenul pentru relații anormale, încordate, între state. Lichidarea acestei situații normalizează relațiile care trebuie să se întemeieze pe înțelegerea reciprocă și pe recunoașterea intereselor reciproce, pe acorduri încheiate în condiții de egalitate în drepturi.

Uniunea Sovietică consideră că astăzi există toate condițiile necesare nu numai pentru menținerea păcii ci și pentru întărirea ei și pentru stabilirea de relații pașnice trainice între țări. In ceea ce îl privește, statul sovietic a dus și va duce o politică de dezvoltare a relațiilor pașnice normale cu țările Europei, Asiei, Americii, Africii și Australiei. Relațiile noastre cu Anglia și Franța s-au îmbunătățit în ultimul timp, ele se dezvoltă într-o direcție bună și sîntem convinși că ele se vor dezvolta favorabil și mai departe, deoarece acest lucru corespunde intereselor popoarelor U.R.S.S. și popoarelor Angliei și Franței.

Sîntem ferm convinși că politica de pace a Uniunii Sovietice va constitui o bază de nădejde pentru apărarea păcii și securității popoarelor din lumea întreagă.

Tovarăși! Potrivit hotărîrii Comitetului Central al partidului și guvernului sovietic, la 12 august se va sărbători pentru prima oară în țara noastră Ziua constructorului. Această zi se va sărbători într-o atmosferă de avînt în muncă al oamenilor sovietici, pentru înfăptuirea hotărîrilor istorice ale Congresului al XX-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, care a trasat un vast program de construcție economică și culturală comunistă, de ridicare a bunăstării materiale a poporului sovietic. Constructorilor sovietici le revine un mare rol în rezolvarea acestei sarcini.

Trăiască poporul sovietic — constructorul comunismului! (Aplauze furtunoase).

Trăiască Partidul Comunist al Uniunii Sovietice — inspiratorul și organizatorul victoriilor noastre! (Aplauze furtunoase).

Inainte tovarăși, spre noi victorii! (Aplauze furtunoase, prelungite).

(Text prescurtat)

O delegație a parlamentului indonezian va vizita R.P.R.

DJAKARTA 1 (Agerpres). — China Nouă transmite: După cum anunță agenția Antara, la 1 august parlamentul indonezian a hotărît să accepte invitația Republicii Populare Romîne de a trimite o delegație pentru a vizita această țară.

Inainte de a sosi în R.P. Romînă delegația parlamentară indoneziană va vizita Uniunea Sovietică.

TINERII DE PESTE HOTARE au cerut să participe la strîngerea recoltei de pe pămînturile desțelenite ale U. R. S. S.

MOSCOVA 31 (Agerpres). — TASS:

Tinerii și tinerele sovietice au răspuns cu mare entuziasm la chemarea Comitetului Central al Comsomolului de a pleca în regiunile de valorificare a pămînturilor înțelenite pentru strîngerea recoltei bogate. Pînă în prezent au și plecat peste 200.000 de oameni.

In rîndurile tineretului sovietic se desfășoară o largă mișcare patriotică pentru a da patriei cît mai multă pîine, pentru a strînge la timp și fără pierderi bogatele recolte de pe pămînturile desțelenite. Această mișcare a atras atenția și tineretului de peste hotare.

Pe adresa Comitetului organizațiilor de tineret din U.R.S.S. sosesc numeroase scrisori și cereri în care unele organizații de tineret de peste hotare și-au exprimat dorința de a trimite grupuri de tineri pentru strîngerea recoltei de pe pămînturile desțelenite. Astfel s-au primit cereri din partea Comitetelor Centrale ale Uniunii Tineretului Popular al lui Dimitrov din Bulgaria, Uniunii Tineretului Cehoslovac, Uniunii Tineretului Muncitor din Romînia, precum și din partea conducerii Uniunii naționale a studenților din Anglia.

Răspunzînd dorinței tineretului de peste hotare, Comitetul a invitat în Uniunea Sovietică pe termen de 20 de zile, pentru strîngerea recoltei, grupuri de tineret din Bulgaria, Cehoslovacia, Romînia și Anglia.

Tinerii străini urmează să sosească în U.R.S.S. la începutul lunii august a.c.

Participarea tineretului străin la strîngerea recoltei de pe pămînturile valorificate va întări și mai mult legăturile de prietenie dintre tineretul sovietic și tineretul din alte țări.

Recepție cu prilejul celei de-a 29-a aniversări a Armatei Populare Chineze de Eliberare

La 1 august, cu ocazia aniversării a 29 de ani de la înființarea Armatei Populare Chineze de Eliberare, locotenentul colonel Mei Iun-șic, atașatul militar al R.P. Chineze la București a oferit o recepție la restaurantul „Pescăruș".

Au luat parte tovarășii: general colonel L. Sălăjan, general colonel Al. Drăghici, Th. Rudenco, general maior Ion Gheorghe, general locotenent M. Haupt, general locotenent Alexandru Vasiliu, general maior Ion Ioniță, generali și ofițeri superiori ai forțelor Armate ale R.P.R. N. Zlatev și I. Moruzi, directori adinterimi în ministerul Afacerilor Externe, reprezentanți ai presei.

Din partea chineză au participat: Ke Bo-nian, ambasadorul R.P. Chineze la București și membri ai Ambasadei.

Au luat parte: Group Captain, J. S. Kennedy, atașat al aerului al Marii Britanii, colonel Miloslav Hoppe, atașat militar al R. Cehoslovace, căpitan clasa I-a Branko Andric, atașat militar adjunct al R.P.F. Iugoslavia.

(Agerpres).

Recepție cu prilejul sărbătoririi naționale a Elveției

Miercuri seara, dl. Andre Parod, însărcinatul cu afaceri al Elveției la București a oferit o recepție la reședința sa cu prilejul zilei de 1 August, sărbătoarea națională a Elveției — aniversarea întemeierii confederației elvețiene.

La recepție au luat parte Al. Moghioroș, general colonel L. Sălăjan, Al. Drăghici, S. Bughici, M. Mujic, acad. prof. P. Constantinescu-Iași, C. Teodoru, Șt. Cleja, N. Anghel, M. Petri, funcționari superiori din Ministerul Afacerilor Externe, reprezentanți ai presei.

Au luat parte șefi ai misiunilor diplomatice acreditați la București și alți membri ai corpului diplomatic.

Recepția s-a desfășurat într-o atmosferă cordială.

(Agerpres)

Delegația guvernamentală a R.P.R. a făcut o vizită la Kremlin

MOSCOVA 1 (de la trimisul special Agerpres). —

In cursul zilei de miercuri delegația guvernamentală romînă în frunte cu M. Ralea, președintele I.R.R.C.S. care se află la Moscova pentru preluarea operelor de artă și a materialelor arheologice, istorice, expediate spre păstrare în Rusia în timpul primului război mondial, a făcut miercuri o vizită la Kremlin unde se află expuse valoroasele comori ale artei romînești.

Membrii delegației guvernamentale romîne au fost primiți de general locotenent Andrei Iacovlevici Vedenin, comandantul Kremlinului și de colaboratori ai Ministerului Culturii care au lucrat la restaurarea colecției de opere de artă romînești.

După cum a declarat șeful delegației, acad. Mihail Ralea, oamenii muncii din Romînia nu s-au gîndit nici o clipă că aceste valori sînt pierdute. Aflînd despre hotărîrea guvernului sovietic de a le remite poporului romîn, ei au fost mișcați de acest act nobil. In numele Partidului Muncitoresc Romîn, al guvernului Republicii Populare Romîne și al întregului popor romîn acad. Mihail Ralea a transmis calde mulțumiri guvernului U.R.S.S. Acad. Gheorghe Oprescu, directorul Institutului de Artă, și-a exprimat admirația pentru grija și dragostea cu care au fost păstrate timp de atîția ani tablourile, obiectele de artă aplicată și decorativă și colecțiile de monezi și medalii.

După naționalizarea de către guvernul Egiptului a Companiei Canalului de Suez

Textul declarației lui Nasser remis tuturor reprezentanțelor diplomatice din Egipt

CAIRO 1 (Agerpres). — Potrivit relatărilor presei, textul declarației făcute la 31 iulie de președintele Republicii Egipt, Gamal Abdel Nasser, în legătură cu naționalizarea societății Canalului de Suez a fost remis tuturor reprezentanțelor diplomatice din Egipt, guvernelor statelor străine și secretarului general al O.N.U. Toate ziarele publică pe prima pagină sub titluri mari această declarație.

O hotărîre a guvernului Egiptului

CAIRO 1 (Agerpres). — După cum anunță agenția France Presse, Ali Sabri — șeful cancelariei președintelui Nasser a declarat corespondenților de presă că „Egiptul nu va permite intrarea navelor de război străine în porturile Canalului de Suez, cu excepția vizitelor de curtoazie".

Blocarea fondurilor egiptene în S.U.A.

NEW YORK 1 (Agerpres). — TASS transmite: După cum anunță agenția United Press, la 31 iulie Ministerul de Finanțe al S.U.A. a blocat „temporar" toate conturile societății Canalului de Suez și ale guvernului egiptean în Statele Unite. Acest lucru a fost anunțat curînd după ce secretarul de stat al S.U.A., Dulles, a plecat la Londra pentru a se consulta cu reprezentanții Angliei și Franței în problema naționalizării Canalului de Suez de către Egipt.

In 24 de ore

MOSCOVA. — La 1 august N. S. Hrușciov, prim secretar al C.C. al P.C.U.S., a primit pe Mong Ohn, ambasadorul extraordinar și plenipotențiar al Uniunii Birmane în U.R.S.S. cu care a avut o convorbire prietenească.

PRAGA. — La 31 iulie a luat sfîrșit a 11-a sesiune a Adunării Naționale a Cehoslovaciei. In cadrul ultimei ședințe a fost ascultat raportul deputatului Rendek asupra proiectului legii constituționale privitoare la organele naționale ale Slovaciei. După discutarea proiectului legii constituționale s-a procedat la vot. Noua lege a fost votată în unanimitate. Cu aceasta cea de-a 11-a sesiune și-a încheiat lucrările.

BUDAPESTA. — La 1 august în cadrul sesiunii Adunării de Stat a Ungariei s-a dat citire Apelului cu privire la dezarmare adresat de Sovietul Suprem al U.R.S.S. parlamentelor tuturor țărilor lumii. Adunarea de Stat aprobînd Apelul Sovietului Suprem al U.R.S.S. a adoptat în unanimitate o hotărîre în care sprijină cu sinceră bucurie și însuflețire Apelul cu privire la dezarmare adresat de Sovietul Suprem parlamentelor tuturor țărilor lumii.

LONDRA. — In după-amiaza zilei de 1 august a sosit cu avionul la Londra secretarul de stat al S.U.A., John Foster Dulles.

DAMASC. — După cum relatează ziarele iordaniene, la 31 iulie Consiliul de Miniștri al Iordaniei a hotărît să elibereze din închisoare pe Fuad Nassar, secretar general al C.C. al Partidului Comunist din Iordania, condamnat la 5 ani de închisoare în timpul dictaturii agentului englez Glubb Pașa.

PEKIN. — La invitația lui Liu Șao-ți, președintele Comitetului permanent al Adunării reprezentanților populari din întreaga Chină, la 31 iulie au sosit la Kanton, Sartono, președintele parlamentului Indoneziei și un grup de persoane care îl însoțesc.

NEW YORK. — După cum anunță agenția France Presse 45.000 de muncitori din industria aluminiului din S.U.A. au intrat marți noaptea în grevă. Această grevă afectează concernele „Aluminium Company Of America" și „Reynolds Metal Company".

Indeplinirea planului de stat de dezvoltare a economiei naționale a U.R.S.S. pe primul semestru al anului 1956

MOSCOVA 1 (Agerpres). — TASS transmite comunicatul Direcției Centrale de Statistică de pe lîngă Consiliul de Miniștri al U.R.S.S. cu privire la rezultatele îndeplinirii planului de stat de dezvoltare a economiei naționale a U.R.S.S. pe primul semestru al anului 1956.

Planul producției globale a fost îndeplinit în ansamblu pe industrie în proporție de 102 la sută. Indeplinind hotărîrile istorice ale Congresului al 20-lea al P.C.U.S., lucrătorii din industrie au obținut o nouă creștere a volumului producției și îmbunătățirea indicilor calitativi în industrie. In ritm rapid a continuat să se dezvolte industria grea și a fost obținută de asemenea o sporire considerabilă a producției mărfurilor de consum popular. Producția globală a întregii industrii a U.R.S.S. a crescut în primul semestru al anului 1956 cu 12 la sută în comparație cu primul semestru al anului 1955. A fost depășit planul de producție la multe produse industriale importante, printre care planul extracției de petrol, gaz, ardezie, la producția de energie electrică, la producția de cupru, aluminiu, nichel, cositor, laminate din metale neferoase, coloranți, cauciuc sintetic, cazane cu aburi de mare putere, turbine cu aburi, turbine hidraulice, motoare Diesel, motoare gazogene, locomotive cu aburi pentru liniile principale, vagoane de marfă și călători pentru linii principale, pluguri cu tractor, agregate pentru pregătirea nutrețurilor, mașini curățitoare de cereale, rulmenți cu bile și cu role și la alte produse.

In primul semestru al anului 1956 partidul și guvernul au luat măsuri suplimentare în vederea intensificării continue a rolului republicilor unionale în conducerea economiei naționale.

In al doilea capitol al comunicatului, sînt citate date care caracterizează creșterea producției principalelor produse industriale în primul semestru al anului 1956 în comparație cu primul semestru al anului 1955.

In capitolul consacrat agriculturii se spune că în urma înfăptuirii importantelor măsuri ale partidului și guvernului, colhozurile, stațiunile de mașini și tractoare și sovhozurile au desfășurat o muncă însemnată în domeniul avîntului continuu al agriculturii. Suprafețele însămînțate cu toate culturile agricole au ocupat în anul 1956 peste 194 milioane de hectare și au crescut în ultimii trei ani cu 37 milioane de hectare.

In comunicatul Direcției Centrale de Statistică se arată că în primul semestru al anului 1956 volumul investițiilor de stat a fost de 68 miliarde de ruble, depășind cu 10 la sută investițiile din primul semestru al anului trecut.

In încheierea Comunicatului Direcției Centrale de Statistică se arată:

Rezultatele îndeplinirii planului în primul semestru al anului 1956 dovedesc că poporul sovietic înfăptuind hotărîrile Congresului al XX-lea al P.C.U.S., a obținut noi succese în dezvoltarea tuturor ramurilor economiei naționale în ridicarea continuă a bunăstării sale materiale și a nivelului său cultural.

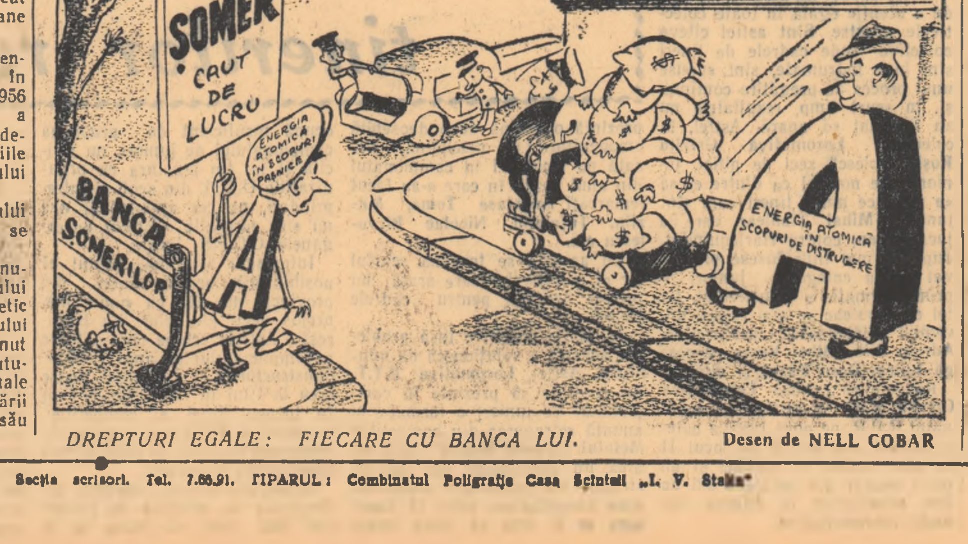
Reducerea prețurilor în U. R. S. S. la unele mărfuri de larg consum

MOSCOVA 1 (Agerpres). — TASS transmite: Cu începere de la 1 august prețurile la unele categorii de mărfuri de larg consum au fost reduse. Cu acest prilej, A. Șarov, locțiitor al ministrului comerțului al R.S.F.S.R. a declarat următoarele unui corespondent al ziarului „Sovietskaia Rossia":

Printre mărfurile ale căror prețuri se reduc se numără aparatele de televiziune, aspiratoarele de praf, aparate fotografice, unele categorii de țesături din celofibră, unele sorturi de țigări, jucării etc.

Aparatele de televiziune și aparatele fotografice se ieftinesc cu 100 de ruble. Prețurile unor țesături din celofibră se reduc cu aproximativ 20 la sută, la țigările de calitate superioară cu aproximativ 30 la sută. O serie de alte mărfuri vor costa de asemenea mult mai puțin ca înainte.

In timp ce s-au aprobat noi fonduri uriașe energiei atomice în scopuri de distrugere, Congresul S.U.A. a respins orice alocare de fonduri pentru energia atomică în scopuri pașnice.

DREPTURI EGALE: FIECARE CU BANCA LUI.

Desen de NELL COBAR

Pe Stadionul Central „V. I. Lenin" din Moscova

SOARTA UNUI CUVINT

Anul trecut, în lexiconul moscoviților a intrat un nou cuvînt: „Lujniki". Deși numele acestui colț al capitalei, așezat la șerpuitura rîului Moscova, există de mult de tot, majoritatea locuitorilor orașului nu aveau nici măcar habar unde se găsește acest Lujniki. Dar la un moment dat, în discuții se putea auzi adesea: „Lucrez la Lujniki", „Mîine e subotnic la Lujniki", „O comandă pentru Lujniki", „Și cum mai e acolo la Lujniki?"...

Despre Lujniki se vorbea nu numai la Moscova ci și la Harkov și Zaporoje, unde se confecționa aparatura electrică pentru noul stadion, la Leningrad, unde se construia aparatura de televiziune, la Riga, de unde a venit împachetată în lăzi imense o centrală telefonică automată și chiar în îndepărtatul Magadan spre care s-a îndreptat de curînd un mare grup de constructori de la Lujniki... A mai zburat acest cuvînt departe, peste granițele patriei noastre. Din Budapesta au venit ingineri pentru montarea radio-aparaturei fabricate în Ungaria; din Lujniki trimetea scrisori la București, Vladimir Ionescu și tovarășii săi care lucrau aici la instalarea aparatelor de ventilație; au trimis un salut constructorii stadionului olimpic din orașul australian Melbourne.

Și nu e nimic surprinzător în toate acestea. Despre fiecare construcție mai mare din țara noastră știu și se îngrijesc oamenii în toate colțurile uriașei noastre patrii, de ea se bucură prietenii de peste graniță.

PE AXA PRINCIPALĂ

Iată-ne pe stadion. Am trecut pe sub uriașele porți de fontă, pe lîngă uriașii stîlpi pe care flutură steagurile republicelor unionale, am ieșit pe aleea centrală sau, cum i se spune aici, aleea fîntînilor arteziene.

Chiar în fața noastră, inundată de verdeață, se ridică construcția arenei mari.

Douăsprezece scări largi de granit sînt la dispoziția spectatorilor. Pe una din ele intrăm în galeria etajului doi. Cît vor fi de recunoscători vizitatorii pentru această galerie! Vă amintiți cum v-a apucat ploaia pe stadionul „Dinamo" și n-aveați unde să vă adăpostiți decît dacă fugeați în metro. Iar aici, toți cei o sută de mii de spectatori vor putea să se adăpostească pe vreme rea... Mulți dintre ei vor vizita muzeul trofeelor cîștigate de sportivii sovietici — muzeu care se va deschide în curînd aci, la etajul doi. Va fi un dar frumos oferit amatorilor de sport.

Din muzeu, unde ai frunzărit filele istoriei sportului sovietic, privind la cupe și premii, poți ajunge ușor pe teren și la pistele de alergare ale arenei mari.

Să ne îndreptăm spre tribună.

DESPRE UN LOC IN PLUS ȘI MOZAICUL VERDE

Dintr-odată îți sare în ochi cît e de mare acest stadion în comparație cu „Dinamo". Aproape de două ori mai mulți spectatori vor putea încape aici. Pe arena mare sînt mai mult de o sută de mii de locuri, mai concret — 103.000 sau, exact — 103.001. Un loc l-a adăogat stadionului tînărul muncitor Arkadi Rodkin. In tribuna răsăriteană există în rîndul întîi locul 126. In proiect n-a fost prevăzut, căci în spate se află stațiunea de televiziune. Dar Arkadi a hotărît să prelungească banca cu 40 de cm. — aceasta reprezentînd un loc (pentru un spectator nu prea gras). Și pe locul în plus s-a pus deja un număr. Așa că dacă dumneavoastră, duminica, veți obține un bilet pe acest loc, mulțumiți-i lui Arkadi Rodkin: fără el, poate nu ați fi asistat la meci...

Iată, am luat loc în tribună. Priviți terenul de fotbal. Este simplu, obișnuit și nu atrage cu nimic atenția. Desigur că vă interesează mai mult ce se va întîmpla pe acest teren.

Pentru prima dată în U.R.S.S. pista stadionului a fost acoperită cu un amestec dintr-o compoziție anumită. A fost creat un laborator special — „laboratorul pistei de alergare". Au fost aduse mostre de pe pistele de alergări de pe toate stadioanele olimpice din lume — din Budapesta, Viena, Helsinki, Stockholm, Londra, Berlin. In mod special a atras atenția constructorilor compoziția pistei din Berlin, pista pe care cu 20 de ani în urmă fenomenalul sportiv negru Owens a stabilit 3 recorduri olimpice: la 100 și 200 metri plat (10,2 și 20,7 secunde) și la săritura în lungime 8,7 m.), care n-au putut fi bătute nici pînă acum.

In secret, constructorii ne-au povestit că s-au străduit să facă o pistă mai bună decît cea berlineză.

Pe întreaga elipsă superioară, tribuna este tivită de un cozoroc. Pentru ce? Impotriva ploii? Atunci de ce sînt privilegiați numai cei ce au locurile în rîndurile de sus? După cum se vede, nu e predestinată atît ploii, cît vîntului. Dacă acest cozoroc ar lipsi, în interiorul uriașei „cești" s-ar stîrni curenți puternici. Nu le-ar fi desigur prea plăcut nici fotbaliștilor și nici atleților.

CE VĂ PLACE MAI MULT, DUȘ SAU BAIE?

Se pare că-i o întrebare fără sens. Să ai numai unde să te speli... Dar pentru un sportiv nu e lipsită de sens. Lui îi trebuie uneori un duș înviorător, alteori o baie caldă.

Toate acestea ca și multe alte comodități le găsesc sportivii noștri pe arena mare. Spectatorul nici nu bănuiește ce se ascunde în sutele de încăperi de sub tribună! Pe stadionul „Dinamo" din capitală, la dispoziția fotbaliștilor sînt doar două camere. Dar arena mare poate să primească dintr-odată 50 de echipe. Fiecare garderobă cu dușul ei.

Și cîte nu mai sînt la acest prim etaj! Iată, nu departe de cabine un manej de antrenament — o pistă de alergare lungă de 120 de metri și o groapă pentru sărituri.

Dacă etajul al II-lea, înconjurat de barurile metalice ale bufetelor, este dat în folosința spectatorilor, la etajul al III-lea intrăm din nou în împărăția sportului. Aci, una după alta se întind 14 săli mari pentru gimnaști, boxeri, baschetbaliști — într-un cuvînt pentru toți acela care se ocupă cu sportul atît iarna cît și vara. Temperatura aerului din săli (ca și în hotel, restaurante, cinema, policlinică) este reglată dintr-un punct special de către un dispecer.

MILIMETRI PIERDUȚI

Și acum să vizităm bazinul de înot de lîngă arena mare.

Mai mult de 30.000 de spectatori vor putea să ia loc în tribunele sale. Puține bazine sînt în lume care să cuprindă un număr așa mare de locuri pentru spectatori.

Bazinul de 50 de metri pentru întrecerile înotătorilor și waterpoliștilor se învecinează cu altul, mai adînc, destinat săritorilor de pe trambulină.

Vă amintiți cum se simțeau spectatorii în sala bazinului închis de pe șoseaua Leningrad? Era cald, aer închis, toți doreau să se deschidă ferestrele.

Aci nu e nevoie să se facă așa ceva: bazinul este deschis. Și pentru ca înotătorii să nu răcească în zilele răcoroase (bazinul datorită încălzirii apei poate să fie folosit din primăvară și pînă toamna tîrziu), ei pot trece fără să iasă de loc din apă pe niște canale speciale în încăperile încălzite de sub tribune. Intre altele trebuie spus că sub tribune se află încă două bazine pentru antrenamente.

N-a fost ușor să se construiască acest bazin. Fundul său este sub nivelul rîului Moscova. Cîte nu s-au făcut pentru amenajarea lui! Au fost săpate puțuri și tranșee, au fost puse, apoi scoase și din nou puse filtre; cu toate că apa curgea gîrlă, comsomoliștii din brigăzile lui Viktor Aftonomov, Vladimir Ivanov, Klaudiei Șestavina, pe măsură ce cucereau un metru de uscat, turnau beton...

Se părea că totul s-a terminat mai ales după ce au fost puse în zece rînduri hidroizolația și s-a pardosit bazinul cu plăci termoizolatoare; mai rămăsese numai să se șlefuiască plăcile exterioare. Cînd deodată s-a întîmplat o nenorocire: în bazinul mare s-au pierdut doi milimetri! 2 din 50.000 — un fleac! Da, dar lungimea bazinului nu are voie să fie nici mai mare nici mai mică decît 50 de metri: altfel nu pot avea loc concursuri internaționale.

Acest „fleac" a dat mult de lucru brigăzii Varvarei Belenko! Cum nu se punea placa așa cum trebuie, se schimba distanța dintre pereți. A mai intervenit și altă greutate: cum să măsori precis 50 de metri? Nu poți avea încredere în orice ruletă... A trebuit pentru aceasta să se aducă din Leningrad o ruletă dintr-un aliaj special — invar (aliaj de fier și nichel cu coeficientul de dilatare aproape zero — N.T.).

Și dacă voi, tovarăși înotători, veți stabili în acest bazin noi recorduri (tare am vrea ca printre ele să fie și din cele mondiale) ieșiți la suprafață și căutați printre spectatori pe betonierii Vitia Aftonomov, Volodia Ivanov, Vitia Matasov, Vania Kecikin, pe zidarul Victor Kravcenko, pe polizoarea Varvara Belenko, pe muncitorii M. Șcipiakin și L. Sulman... Ei merită astăzi mulțumiri pentru acest bazin minunat

COMOD ȘI PLĂCUT

Să mergem pe arena mică. Desigur și pentru această clădire, înconjurată de coloane ornamentate, spectatorii nu odată vor mulțumi constructorilor.

Cînd vreun constructor venea pe arena mică, Maia Soldatova și Valia Agafanova întrebau neapărat: „Cum stau lucrurile la voi?" Și Valia întotdeauna clătina amărîtă din cap dacă se întîmpla ca alții să-i fi întrecut cu ceva.

Tribunele înalte au fost înzestrate cu bănci de stejar. 16.506 spectatori — calculat precis — vor urmări întrecerile de pe teren. Și întreceri vor avea loc aci în tot timpul anului. Vara vor fi 3 terenuri pentru baschet, volei și tenis, iar iarna se va turna apă și e posibil ca aici, pe arena mică, să aibă loc în 1957 Campionatul mondial de hochei pe gheață.

Alături de tribune au fost construite două săli mari sportive. Cîte am socotit pînă acum pe Stadionul Central? 14 pe arena mare, 2 la bazinul de înot, 2 aici. Total — 18.

DAR NU E TOTUL...

Nu am povestit încă despre cea mai mare sală sportivă — Palatul Sporturilor de pe Stadionul Central. Și aceasta este cea mai interesantă construcție a Stadionului Central. Numai că astăzi încă nu e complect gata.

In țara noastră n-au existat încă săli de sport atît de mari. Și nu numai în Uniunea Sovietică. Pe velodromul din Paris — cel mai mare din Europa — de pildă, au loc 10.000 de spectatori, iar Palatul Sporturilor oferă amatorilor de sport odată și jumătate mai multe locuri. In acest Palat o să aibă loc nu numai întreceri sportive. Sub cupolele lui vor răsuna glasurile celor mai populari artiști. Aici se vor aduna la ședințe sau la mitinguri oamenii muncii din capitală.

★

Este foarte semnificativ că în zilele încordate cînd oamenii sovietici luptă pentru îndeplinirea hotărîrilor celui de al XX-lea Congres al P.C.U.S., țara a găsit posibilitatea să ofere tinerei sale generații un astfel de dar minunat. Și stadionul central care se deschide în primul an al celui de al VI-lea cincinal, vorbește mai mult decît orice despre faptul că acesta va fi cincinalul grijii deosebite pentru nevoile poporului.

V. NABUTOV
maestru al sportului
S. SOLOVEICIK

(după „Komsomolskaia Pravda" nr. 9585).

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii", Tel. 7.60.10. Secția scrisori. Tel. 7.60.91. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"
STAS — 3452 — 52